Cutezătorii

Biblioteca Regională
T[illegible]

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

34

JOI, 22 AUGUST
1968, ANUL II

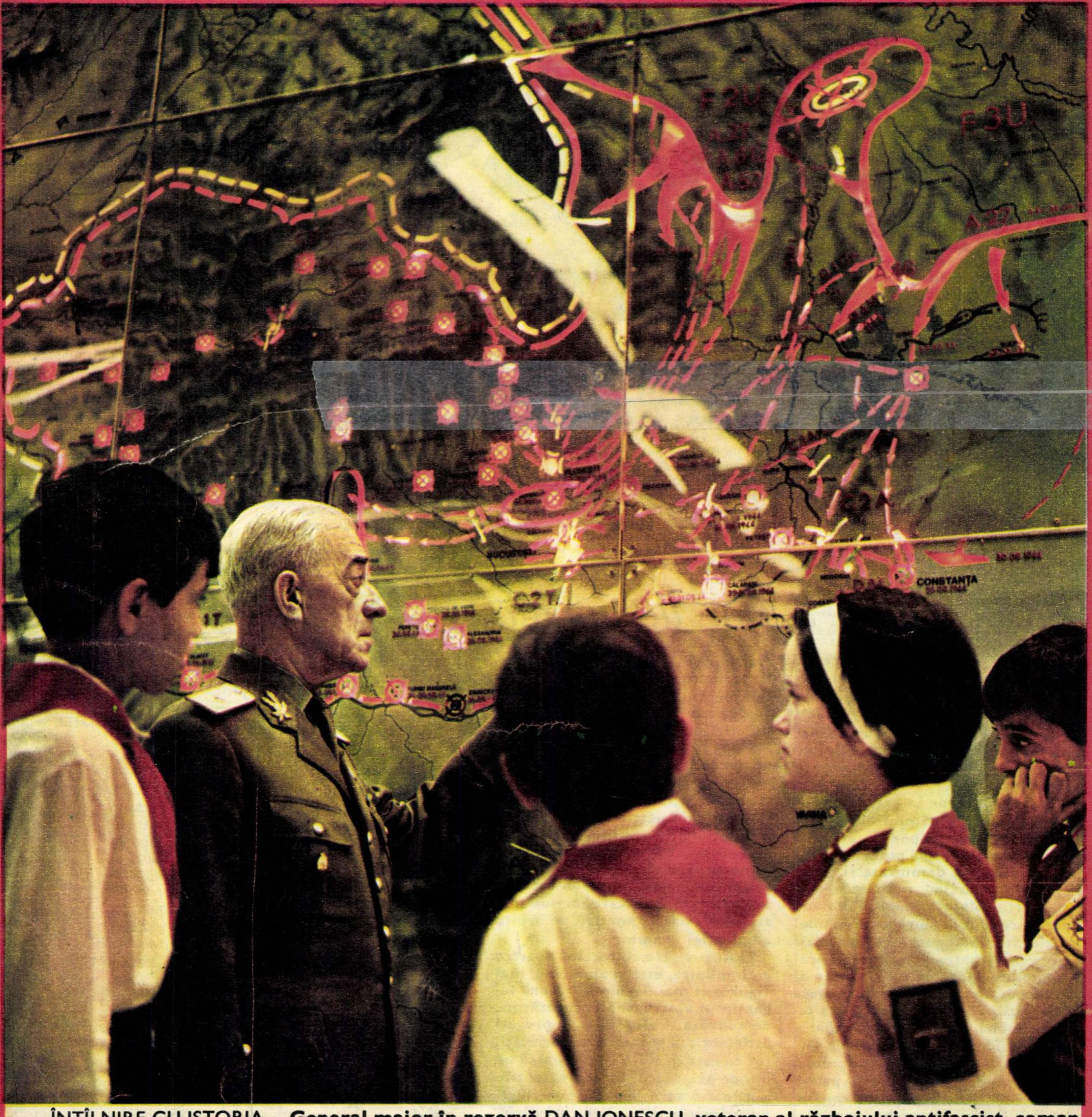

ÎNTÎLNIRE CU ISTORIA... **General maior în rezervă** DAN IONESCU, **veteran al războiului antifascist, comandantul comandamentului de sud al Capitalei pe timpul insurecției din august 1944, povestind copiilor despre eroicele fapte ale acelor zile.**

Foto: GH. CUCU

O nouă expresie a trainicei prietenii dintre România și Cehoslovacia

În zilele de 15—17 august, o delegație română de partid și de stat, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a făcut o vizită în Republica Socialistă Cehoslovacă, la invitația președintelui Republicii Socialiste Cehoslovace și a Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia. Din delegație au făcut parte tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Emil Bodnaraș, Virgil Trofin, Gheorghe Stoica, Corneliu Mănescu precum și ambasadorul Republicii Socialiste România la Praga, Ion Obradovici.

Dînd glas sentimentelor de prietenie și frăție față de poporul nostru, de înaltă stimă față de conducătorii de stat și de partid ai României, Praga a făcut o primire deosebit de cordială delegației române. Pretutindeni, pe aeroportul Ruzyne, pe străzile Pragăi, la palatul Hrad, la mitingul de la uzinele «Avia», delegația română a fost întîmpinată cu flori și aclamații. În cuvîntări care s-au referit la relațiile tradiționale de stimă și solidaritate dintre poporul român și cehoslovac, la multiple probleme internaționale, printre care faptul că semnarea — cu acest prilej — a Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre R.S. România și R.S. Cehoslovacă reprezintă o nouă pagină remarcabilă în cronica relațiilor frățești româno-cehoslovace, tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ludvik Svoboda și Alexander Dubcek au subliniat că întîlnirile și schimburile de vederi care au avut loc între delegația română și conducerea de partid și de stat cehoslovacă constituie o importantă manifestare a dorinței comune a popoarelor și partidelor noastre de a-și aduce și în viitor contribuția la cauza unității țărilor socialiste, la creșterea prestigiului socialismului în lume, la apărarea păcii.

Cronicar

Sărbătoarea anilor de lumină

Emoția unei dragoste unice ne copleșește de fiecare dată cînd, trăind bucuria sărbătorii de la 23 August, ne umplem sufletele de măreția acestei zile fără seamăn prin plenitudinea luminii și certitudinilor ei, a temerarelor visuri pe care le înaripează.

Piatră de hotar în existența milenară a acestui pămînt binecuvîntat, vatra unui popor dotat cu o rară și multilaterală putere de creație, cu o rară demnitate și generozitate, marcînd momentul declanșării colosalei energii umane care a condus la făurirea României socialiste, 23 August este, în același timp, o sărbătoare intimă a fiecăruia dintre noi. Ne celebrăm în această zi, fiecare dintre noi, vîrsta libertății, vîrsta marilor și trainicelor iubiri, vîrsta dăruirii înflăcărate și a idealurilor nobile. Ne sărbătorim, fiecare dintre noi, cu o profundă dragoste pentru patria socialistă, pentru poporul român, pentru încercatul nostru partid al comuniștilor, împlinirile, bucuriile, năzuințele.

Emoționați, atingem cu fruntea marmura în care sînt săpate numele glorioase ale înaintașilor, ne simțim pieptul vibrînd de frumusețea vieții pe care o trăim, ne lăsăm însuflețiți necontenit de giganticele zboruri cu care ne apropie de viitor planurile îndrăznețe de înflorire a patriei, creații ale întregului nostru popor, strălucită și realistă operă istorică a partidului.

Emoționați, rostim cu respect numele tuturor constructorilor care ne-au ridicat la înălțimea civilizației socialiste, numele tuturor acelora care, în acești ani -lumină, au înscris patria noastră pe orbita admirației unanime.

23 August, zi a cîntecelor noastre de împlinire, este și ziua cînd, mai viguros și mai fierbinte, răsună legămîntul vostru, iubiți cutezători, de a învăța cu sîrg, de a vă pregăti astfel încît să puteți dărui societății tot ce este în stare să dăruiască un om de azi, născut în libertate, trăind într-o țară bogată, puternică, bucurîndu-se de un înalt prestigiu.

Cutezătorii

Inscripție în august

de PETRU ANGHEL

Ce vară-nfierbîntată, o, ce vară,
că simți cum fierbe-n struguri aprig must;
din cîte veri mă tot cutreierară
n-o pot uita pe-aceea din August.
Ce vară revărsată-n cucuruze,
de parcă ceru-i astăzi prea îngust;
din cîte veri îmi dogoresc pe buze
n-o pot uita pe-aceea din August.
Era o noapte strînsă-n vîrful lunii
cu liniștea-ncordată de-așteptări,
foșneau de taine dese merii, prunii
și fumuri iuți se prelingeau din gări.
La ceasul cînd se-ntorc din somn cocoșii
și vînturi de pe ramuri se desfac
pe zările prinzînd contururi roșii
sună cuvîntul de-nceput de veac.
Și-a lunecat din vîrful lunii noaptea
în visul meu chinuitor, tîrziu,
puteam să trec de-acuma într-a șaptea
și trebuia să scriu, să scriu, să scriu.
Ce vară-nfierbîntată, o, ce vară,
numai copiii-s alții, mai frumoși;
mărire ție, tată, stîlp de țară,
mărire vouă, veacuri de strămoși...

DACĂ ZEIȚELE DIN FABULELE GRECEȘTI AR FI AFLAT DE ACESTE ȚINUTURI AR FI VENIT DESIGUR, AICI, DIN OLIMPUL LOR.

MIRON COSTIN

Memoria
MINTULUI
ROMANESC

Vedere din Retezat

PĂMÎNTURILE DIN CARPAȚI ȘI DE LA DUNĂRE

de GEO BOGZA

Pămînturile pe care trăiește poporul român nu au nimic spectaculos pe scară continentală, dar sînt o îmbinare atît de armonioasă de munți, dealuri, ape și cîmpii, încît alcătuiesc o țară de sine stătătoare, menită a fi vatra neclintită a unei colectivități umane. Strămoșii românilor n-au rătăcit în căutarea unei patrii, ci din cele mai vechi timpuri — de peste două mii de ani — de la Dunăre, de la Marea Neagră și din Carpați au privit răsăritul soarelui.

Nici Dunărea nu e cel mai lung fluviu din lume, nici Carpații nu au piscuri care să rivalizeze cu ale Himalaiei, iar pe întinderea globului pămîntesc, Marea Neagră abia poate fi băgată în seamă. Nici una din gloriile geografice ale pămîntului, cunoscute de oamenii din lumea întreagă, nu își ridică fruntea dintre hotarele țării noastre.

Dar o țară în care nu sînt munți gigantici, nici fluvii sau întinderi imense, prin ce poate fi caracterizată? În cazul nostru, prin ritmul atît de viu al inimii sale. O vrabie, de pildă, este mai mică decît un vultur. Dar oricine a luat în pumnul său o vrabie, nu va uita surprinzătoarea senzație de viață — intensă, nemijlocită, tulburătoare — transmisă de zvîcnetul acelui trup mic, încăput în podul palmei. O senzație asemănătoare pune stăpînire pe oricine cuprinde cu privirea armonioasa și via îmbinare de pămînturi care alcătuiesc patria poporului român.

Ceea ce trebuie știut în primul rînd despre țara noastră e că are forma unei cetăți.

De mult, valurile tot mai mari ale istoriei au pus în umbră importanța și rolul pe care cetățile îl aveau în trecut. Dar pînă la ora aceasta puterea lor de evocare a rămas întreagă în ochii tuturor popoarelor. Și multă vreme de acum înainte, prin oricît de mari prefaceri va trece societatea omenească, poeții și scriitorii — și nu numai ei — se vor referi la cetăți, ori de cîte ori vor voi să sugereze ideea unei alcătuiri durabile. Ori, pentru cine privește patria poporului român, ideea care i se impune este aceea a asemănării cu o cetate, cu tot ceea ce putea fi ideal într-o asemenea construcție, născută din dorința popoarelor de a-și păstra ființa.

Dar înainte de a privi cetatea cea mare — țara întreagă — să ne uităm la una din micile cetăți cu care e presărată, pentru a ne putea da apoi mai bine seama de surprinzătoarea, aproape necrezuta asemănare. Sînt pe pămînturile țării noastre, în Transilvania mai ales, destule cetăți.

Să luăm, de pildă, nu departe de apele Oltului, Feldioara. Cățărați pe zidurile ei, bine proptiți în lespezi mari de piatră, din care urcă în noi senzația neclintirii, ne rotim privirile peste un uimitor peisaj. De jur-împrejur, vedem contraforturile naturale ale cetății, sălbatic conglomerat de stînci, enormă contribuție a geologiei la alcătuirea unui adăpost trainic. Treptat, senzația neclintirii se transformă într-un sentiment durabil.

Puțin mai jos, tot de jur-împrejur, privirile noastre întîlnesc o domoală tălăzuire de coline. Coborînd încă o treaptă, zărim netezimea unei cîmpii, la marginea căreia, mai joase încă, rîuri lucesc sub razele soarelui. Dincolo de ele ar putea fi alte lumi.

Dar noi ne dăm deodată seama că tot ceea ce zărim aici alcătuiește un tot organic, ținîndu-se strîns în jurul trainicei cetăți de piatră. Uimiți sîntem, din clipa acestei revelații, de armonia pămînturilor care ne înconjoară, și parcă le simțim zvîcnind de viață, în contact cu cele mai intime fibre ale ființei noastre.

Așa arată pămînturile locuite de poporul român și în felul acesta, privind de pe crenelurile Carpaților, generații de-a rîndul, se va fi născut în el sentimentul inalienabil al patriei.

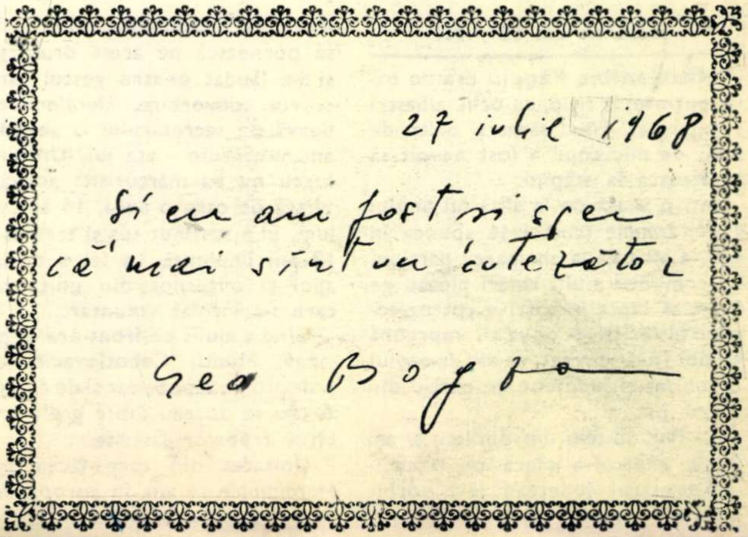

27 iulie 1968

Şi eu am fost şi sper
că mai sînt un cutezător

Geo Bogza

ȘITE DIN COMUN: ÎN RĂZBOIUL ANTIHITLERIST, PRINTRE SUTELE DE MII DE OSTAȘI AI ARMATEI ROMÂNE S-AU AFLAT ȘI NUMEROȘI ADOLESCENȚI ȘI CHIAR COPII. NIMENI NU I-A OBLIGAT SĂ-NFRUNTE GLOANȚELE, GREUTĂȚILE ȘI PRIMEJDIILE LUPTELOR CARE SE DUCEAU PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE PENTRU ZDROBIREA GERMANIEI FASCISTE. S-AU ARUNCAT ÎN VÎLTOAREA LOR DIN PROPRIE INIȚIATIVĂ. AVENTURĂ? NU! TENTAȚIA UNIFORMEI, A ARMELOR? NICI ASTA. COPIII ȘI ADOLESCENȚII ACEȘTIA, CA ÎNTREG POPORUL NOSTRU, AU TRĂIT VREMURILE GRELE ALE RĂZBOIULUI DEZLĂNȚUIT DE HITLERIȘTI, AU CUNOSCUT MIZERIA MATERIALĂ CAUZATĂ DE RĂZBOI, BRUTALITATEA ȘI CRUZIMEA HITLERIȘTILOR ȘI URAU DE MOARTE PE HITLERIȘTI. DE ACEEA, CÎND S-A IVIT PRILEJUL, N-AU PREGETAT SĂ SE ALĂTURE ARMATEI ROMÂNE, SĂ LUPTE, ÎN FELUL ȘI CU POSIBILITĂȚILE LOR, RISCÎNDU-ȘI VIAȚA, UNEORI CHIAR PLĂTIND CU PREȚUL EI HOTĂRÎREA LOR TEMERARĂ DAR ANIMATĂ DE UN FIERBINTE PATRIOTISM.

IATĂ, ÎN RÎNDURILE DE MAI JOS, VĂ VOM VORBI DESPRE DOI DINTRE EI.

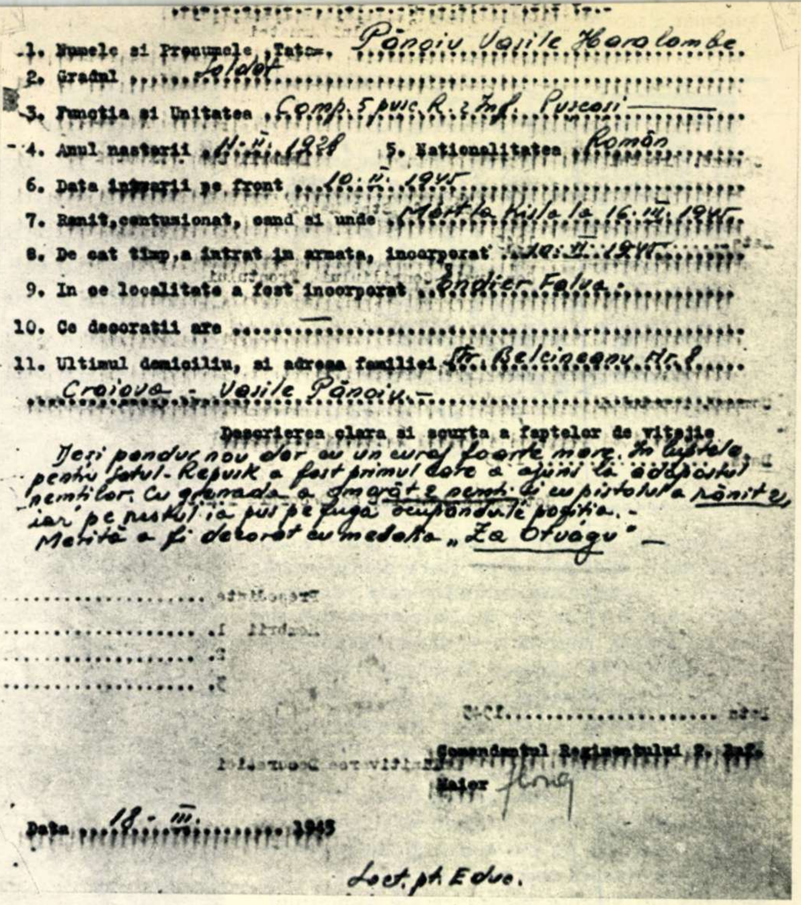

1. Numele si Prenumele, Tata. Pănoiu Vasile Haralambe
2. Gradul Soldat
3. Functia si Unitatea Comp. 5 puşc. R. 2 Inf. Puşcaşi
4. Anul nasterii 11.V.1928 5. Nationalitatea Român
6. Data intrarii pe front 10.II.1945
7. Ranit, contuzionat, cand si unde Mort la Hula la 16.III.1945
8. De cat timp a intrat in armata, incorporat 10.II.1945
9. In ce localitate a fost incorporat Sândier Falva
10. Ce decoratii are —
11. Ultimul domiciliu, si adresa familiei Str. Belcineanu Nr. 8 Craiova — Vasile Pănoiu.—

Descrierea clara si scurta a faptelor de vitejie

Deşi pandur nou dar cu un curaj foarte mare. În luptele pentru satul Repuik a fost primul care a ajuns la adăpostul nemţilor. Cu grenada a omorât 2 nemţi şi cu pistolul a rănit 3, iar pe restul i-a pus pe fugă ocupându-le poziţia.—
Merită a fi decorat cu medalia „Za Otvagu" —

Comandantul Regimentului 2 Inf.
Maior

Data 18.III. 1945

Loct. pt. Educ.

DOCUMENT — 1945. PROPUNEREA DE DECORARE POST MORTEM A VOLUNTARULUI HARALAMBIE PĂNOIU CU MEDALIA «PENTRU VITEJIE».

CUTEZĂTORI DE VÎRSTA VOASTRĂ

COPII ŞI ADOLESCENŢI —

participanţi la războiul antihitlerist

NICA GHEORGHE ÎMPREUNĂ CU PLUTONUL DE ARTIȘTI, ÎN MIJLOCUL RANIȚILOR, INTERPRETÎND ROLUL UNUI HITLERIST CARE-ȘI CÎNTĂ PROHODUL.

EROU LA 16 ANI

Haralambie Pănoiu era un băiat puțintel la trup, cu ochi albaștri și pistruiat. Fiind sărac și orfan de tată, de mic copil a fost nevoit să argățească la stăpîni.

Într-o seară de la sfîrșitul anului 1944, *Lambie* (cum i se spunea în sat), a aflat că la chemarea partidului comunist mulți tineri plecau pe front să lupte împotriva cotropitorilor hitleriști. A doua zi, împreună cu doi flăcăi din sat, se afla la sediul organizației județene de partid din Tîrgu Jiu:

— Noi sîntem din Budieni și am venit pentru a pleca pe front...

Secretarul județean le-a vorbit tinerilor despre drumul aspru al luptei, i-a întrebat dacă sînt hotărîți să pornească pe acest drum greu și i-a lăudat pentru gestul lor. În scurta convorbire, *Haralambie* i-a dezvăluit secretarului o seamă de amănunte din viața lui. Un singur lucru nu i-a mărturisit: adevărata vîrstă pe care o avea, 16 ani și 10 luni. El a susținut sus și tare că are 18 ani împliniți. La fel a declarat apoi și ofițerilor din unitatea în care s-a înrolat voluntar...

Cînd a ajuns pe front era în plină iarnă. Munții Cehoslovaciei erau potopiți de zăpezi, dar și de explozii. Acolo se duceau lupte grele împotriva trupelor fasciste.

Unitatea din care făcea parte *Haralambie* se afla în apropiere de orașul Banska Stiavnica, în zona satelor Iablonovce și Badan. Haralambie era cel mai tînăr dintre voluntarii companiei. El a primit botezul focului în luptele grele de la cota 568. Din primele acțiuni s-a remarcat a fi un bun pistolar și în același timp un grenadier iscusit. În toiul unei lupte, subunitatea din care făcea parte fusese oprită de focul unor arme automate dușmane.

— Să tragă artileria! strigau unii ostași. Comandantul însă era de altă părere. Știa că armele automate puteau fi nimicite și de infanteriști, cu grenade.

— Cine se oferă să nimicească cuiburile de dușmani? a întrebat comandantul.

Printre ostașii care s-au prezentat pentru această misiune se număra și *Haralambie Pănoiu*. În timp ce subunitatea a dezlănțuit frontal un foc năprasnic, mănunchiul de grenadieri care făcuse un ocol prin spatele poziției dușmane s-a năpustit asupra rezistențelor inamice. În scurt timp, armele automate ale fasciștilor și-au încetat răpăitul. Astfel subunitatea și-a putut relua înaintarea.

La începutul lunii martie, unitatea pornise la ofensivă pe direcția rîului Hron. Luptele aveau să dureze zile și nopți de-a rîndul. Ostașii nu mai știau ce-i odihna. Prin clocotul exploziilor, ei se avîntau în atacuri îndrăznețe, apropiindu-se tot mai mult de apele învolburate ale rîului. În zorii zilei de 14 martie, compania 5, în strînsă legătură cu subunitățile vecine, a dezlănțuit un nou atac asupra pozițiilor dușmane, un atac prin surprindere, fără sprijinul artileriei. *Haralambie Pănoiu* se afla ca întotdeauna în rîndul celor din frunte. Pentru a ajunge neobservați, cît mai aproape de amplasamentele inamice, ostașii noștri au început urcușul tîrîndu-se prin omăt. Dar tocmai atunci, de la distanță mică, au fost întîmpinați de rafale trase cu gloanțe trasoare. Cei care dezlănțuiseră focul erau pîndarii din posturile înaintate dușmane. Voluntarul *Pănoiu* a fost primul care a sărit la asalt. Ajungînd în poziția inamică, din cîteva grenade azvîrlite cu dibăcie el a doborît pe doi dintre fasciști. A sărit apoi în primul amplasament al inamicului de unde a început să împroaște cu rafale de automat și grenade cuiburile de rezistență dușmane. Treptat, treptat, pînza de foc care stăvilea înaintarea ostașilor români a început să se destrame.

Ostașii companiei 5 făceau ultimele salturi. Pe un dîmb mai îndepărtat, fasciștii continuau să mai reziste, trăgînd cu înverșunare. Soldatul *Pănoiu* azvîrli într-acolo ultimele grenade, dar fără efect. Distanța era prea mare. S-a aruncat atunci într-un iureș năvalnic, cu strigăte de «ura» asupra inamicului. Gloanțele țiuiau în jurul lui, dar el nu s-a oprit pînă n-a ajuns aproape de hitleriști. Cu rafale de automat a scos din luptă doi dintre ei, iar pe restul i-a pus pe fugă. Exemplul soldatului *Pănoiu* a fost urmat și de ceilalți ostași ai companiei. Fasciștii au părăsit pozițiile urmăriți de ostașii români. Pentru faptele sale eroice, voluntarul *Haralambie Pănoiu* a fost felicitat de comandantul regimentului și decorat cu medalia sovietică «Pentru vitejie».

...Bătălia de la Hron avea să mai dureze cîteva zile. Soldatul *Pănoiu* însă n-a apucat să vadă sfîrșitul încrîncenării și izbînda deplină. El a căzut eroic în aceste lupte. Foștii luptători ai regimentului 2 infanterie păstrează și astăzi amintirea copilului acela inimos, puțintel la trup, cu ochi albaștri și pistruiat...

MICUL ARTIST

Citind aceste rînduri, **Nica Gheorghe,** ofițerul de azi, va rămîne probabil o vreme pe gînduri...

...A avut o copilărie lipsită de bucurii. Părinții lui au muncit din greu pe moșia unui baron din Oradea. Mai tîrziu, stabilindu-se la Brașov, tatăl s-a angajat salahor la o fabrică, iar mama lucra prin casele celor avuți.

În primăvara anului 1944, *Nica Gheorghe* a rămas orfan de mamă. Tot atunci a fost dat copil de trupă la un batalion de vînători de munte. Aici a primit haine militare și niște bocanci mari, amîndoi pentru piciorul stîng, după care a fost repartizat la fanfara unității.

— Ai să te instruiești ca toboșar! l-a luat în primire un majur.

Copilul a fost pus să «cînte» la tobă. Tobă într-un fel spus, pentru că toată ziua trebuia să bată cu două lemne într-un pietroi pentru «exersare», după metoda pe care majurul i-o indicase cu aer de mare dirijor:

— Bați cu bețele-n pietroi, măi, nepotul cazanului, și spui cum te învăt eu: Ta-ta-ta! Ma-ma-ma!

Într-o seară din toamna anului 1944 *Nica Gheorghe* se afla în gară la Brașov. Deodată a auzit șuieratul unei locomotive. Sosise un tren militar. Cîțiva ostași au coborît din vagoane să caute apă și țigări.

▲ COPILUL NICA GHEORGHE. ÎN ZIUA CÎND A DEPUS JURĂMÎNTUL MILITAR

AȘA ARĂTA HARALAMBIE PĂNOIU ÎNAINTE DE A PLECA PE FRONT. ▼

— Unde mergeți voi? i-a întrebat, curios, micul vînător de munte.

— Pe front.

— Merg și eu cu voi.

Soldații au rîs.

— Ce să cauți tu pe front?

Dar pînă la urmă i-a convins. Cînd a pornit trenul, în el se afla și toboșarul care «dezertase» de la fanfară.

În pusta Ungariei, *Nica Gheorghe* a făcut cunoștință cu niște ostași din Divizia «Tudor Vladimirescu». Aceștia l-au prezentat la comandamentul marii unități. Copilul a cerut să fie primit voluntar.

...Viscolul șuiera pustiitor, ridicînd în vîrtejuri zăpada geruită pe care o izbea apoi în gropi și viroage. Hăuitul proiectilelor de artilerie nu mai contenea. În pivnița înghețată a unei case bombardate se auzea, ca un clopoțel, o voce de copil cîntînd:

«La luptă, căci viața va fi fericită
Cînd fiara fascistă va fi nimicită!...»

Voluntarul *Nica Gheorghe* făcea repetiție acompaniat de un chitarist. A doua zi, plutonul de artiști urma să prezinte programul pe linia I-a.

...Care dintre foștii luptători ai Diviziei «Tudor Vladimirescu» nu-și mai amintește de puștiul zglobiu și plin de viață, cu căciula așezată ștrengărește pe-o sprînceană? În felul lui, cu cîntecul, acest mic pandur a luptat și el alături de încercații ostași români. Încadrat în plutonul de artiști al diviziei, el a trecut prin toate greutățile și primejdiile frontului. Din pusta ungară a ajuns în munții Cehoslovaciei. Cu cîntecul lui încălzea inimile și îmbărbăta sufletele ostașilor istoviți, le descrețea frunțile. Mergea pe jos kilometri întregi, zile și nopți, prin viscol și zăpadă, fără să se plîngă de oboseală. Pe lîngă el au trecut, șuierînd, sute, mii de gloanțe și ghiulele pe cînd se strecura la bordeiele din linia I-a și cînta ostașilor sau juca interpretînd diferite roluri în scenetele militare de front.

În ajunul atacului de la 1 martie 1945, într-o casă părăsită din comuna Bohonice, *Nica Gheorghe* a cîntat mai mult ca oricînd ostașilor din subunitatea care în noaptea aceea trebuia să asalteze cota 498. Luptătorii l-au aplaudat îndelung, iar el, zîmbind sub exploziile artileriei vrăjmașe, a încheiat spectacolul cu marșul «La luptă»:

«Încrezător în viitor,
Voinicul luptător
Așteaptă ordin de asalt
Cu brațul înarmat...»

Cînta solo acompaniat de chitară, iar ceilalți cîțiva artiști intonau refrenul, răscolind în sufletele ostașilor ura împotriva fasciștilor, credința în victorie.

În acea seară, a ultimei zile din luna februarie 1945, cîntecul lui *Nica* a răsunat ca un preludiu al victoriei depline din acea noapte și din ziua următoare. Ostașii s-au bătut vitejește și-au cucerit poziția inamică. Numai ei știau că la această izbîndă a contribuit cu cîntecul său și micul artist care avea doar 11 ani...

VASILE BÎRZA

BUTURUGA MICĂ...

Scenariu de M. CENUSĂ, după un fapt real.
Desene de GH. CĂLĂRASU

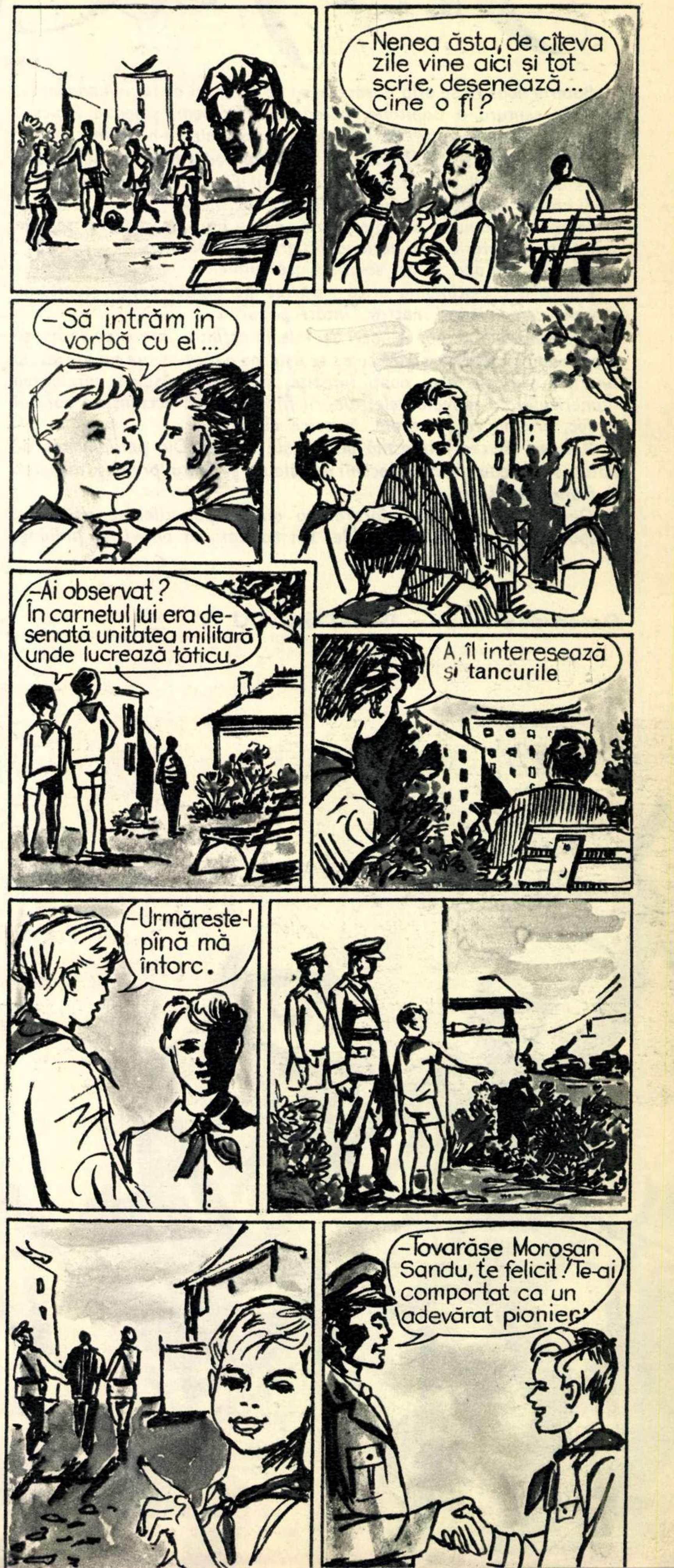
–Nenea ăsta, de cîteva zile vine aici și tot scrie, desenează... Cine o fi?
–Să intrăm în vorbă cu el...
–Ai observat? În carnetul lui era desenată unitatea militară unde lucrează tăticu.
A, îl interesează și tancurile
–Urmărește-l pînă mă întorc.
–Tovarășe Moroșan Sandu, te felicit! Te-ai comportat ca un adevărat pionier

Sîngele voinicului

evocare de general-maior în rezervă **MARCEL OLTEANU**

Bateria noastră se afla la răscrucea de drumuri de la miazănoapte. Linia de centură a Capitalei, aerodromul Otopeni, şoseaua Ploieşti-Bucureşti, toate folosite de hitlerişti, se vedeau ca-n palmă.

Era linişte în sectorul bateriei, dar spre podul Băneasa se auzeau focuri de armă şi bubuia tunul. Căpitanul Epuran aştepta în fiecare clipă atacul inamic. Timpul se tîra ca un melc.

În zona cantonului de cale ferată, de pe linia de centură, se afla camuflată o baterie anti-aeriană hitleristă de 88 mm.

Trecuse amiaza şi nu se-ntîmplase nimic.

Pentru a preîntîmpina orice surpriză pe timpul nopţii, căpitanul Epuran, comandantul nostru, întări paza.

O sprînceană de nor acoperi soarele în asfinţit. Înserarea începuse să cuprindă cîmpul, şi o dată cu ea se aşternu o tăcere care nu prevestea tunarilor semnele unei nopţi liniştite. Căpitanul dispuse cercetarea întunericului cu reflectoarele, tunarii fiind gata să declanşeze barajul de foc, oricînd va fi nevoie, în orice direcţie.

Adierea aducea mireasmă de mirişte uscată. Din porumbiştea de alături se auzeau trosnind cocenii de căldură şi fîşîitul prelung, monoton al frunzelor uscate.

Oamenii obosiţi după încordarea din timpul zilei se odihneau. Începură să sosească bucătăriile. Un şuierat, ca un vîrtej prelung, cu sunet de sirenă răguşită, sfredeli deodată văzduhul. În clipa următoare se auzi o trosnitură puternică. O coloană uriaşă de praf şi de fum se ridicase, răspîndind un miros greu şi înecăcios de pucioasă. Explodase primul proiectil trimis de bateria hitleristă.

Urmară îndată alte patru lovituri.

Se înnopta şi, dinspre cazarma din Otopeni, se vedeau apropiindu-se două plutoane de infanterie duşmane.

Au fost lăsate să se apropie, apoi tunarii noştri le întîmpinară cu un baraj de foc nimicitor care-i zăpăci într-atîta pe atacatori încît îi puse pe fugă, lăsînd pe teren mulţi răniţi, arme şi două puşti mitraliere.

Artileria duşmană îşi încetă focul.

După această încercare nereuşită, era de aşteptat ca hitleriştii să monteze un atac în toată regula, cu forţe superioare, conform vechiului lor sistem, în zorii zilei, comod, pe lumină.

Dar pînă atunci comandantul bateriei noastre trebuia să reducă la tăcere bateria de 88 mm a hitleriştilor care-i sta în coastă. Era necesar un atac violent, declanşat prin surprindere. Cum efectivul bateriei româneşti era mic, iar acţiunea trebuia efectuată chiar în noaptea aceea, căpitanul Epuran se sfătui cu ofiţerii, subofiţerii şi gradaţii bateriei şi hotărî constituirea unui grup de voluntari, care să se stre-

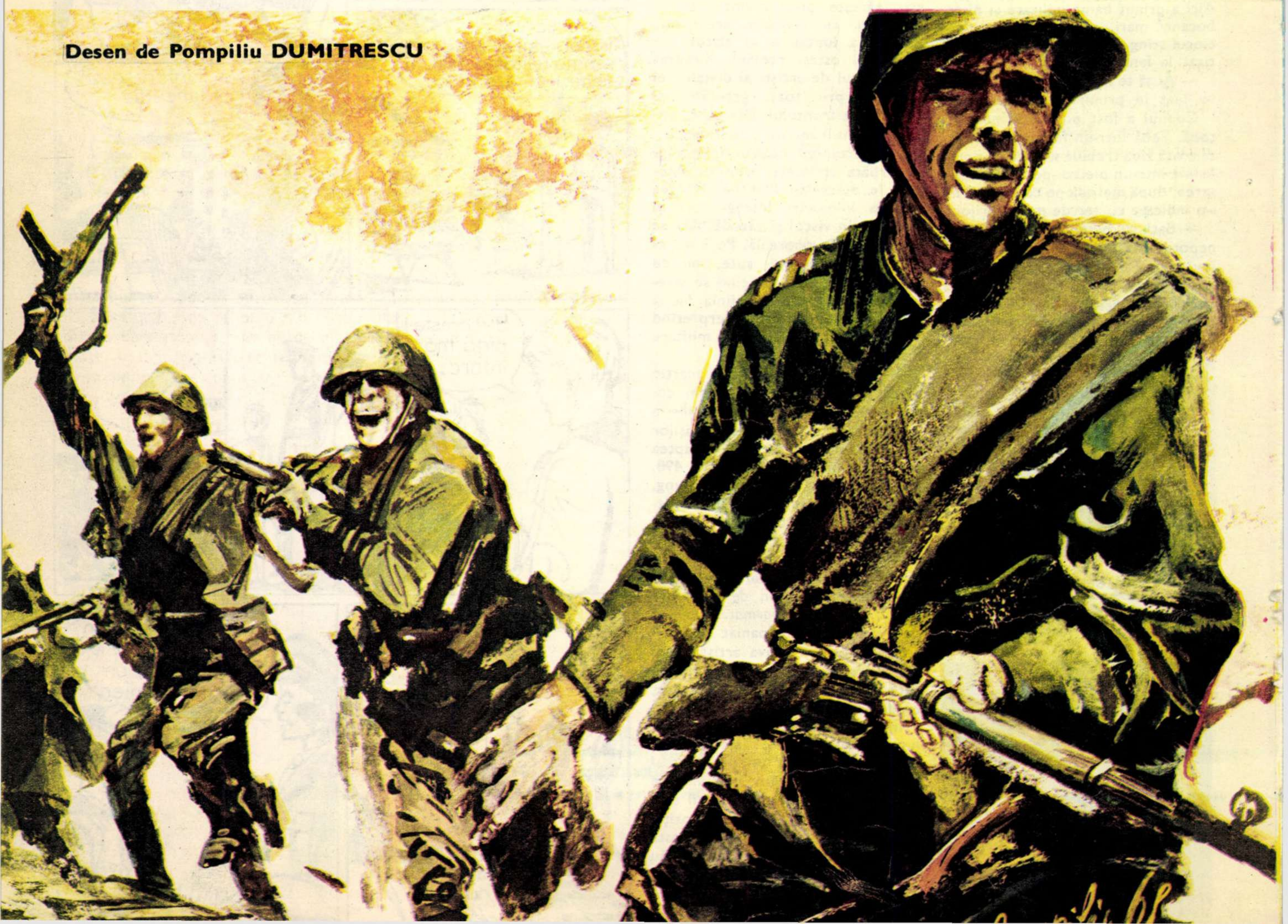

Desen de Pompiliu **DUMITRESCU**

Pe poziție — fotografie executată de autorul evocării de față.

coare în poziția inamică și să atace prin surprindere cu grenada și baioneta pe servanții dușmani.

Ceferistul de la cantonul de cale ferată din apropiere se oferi să facă parte din efectivul incursiunii:

— Cunosc locul ca-n palmă, merg cu ochii-nchiși. Vă conduc pe o viroagă pînă-n bîrlogul hitleriștilor, chiar acum în toiul nopții cînd dorm și cîinii...

Sergentul Castriș Nicolae, de fel din Băilești, ceru comanda grupului de voluntari. Treizeci de ostași se prezentară să ia parte la incursiune. Căpitanul, împreună cu Castriș, alese 25 de tunari, pe care îi împărți în cinci echipe. Primele patru trebuiau să atace, fiecare cîte o piesă inamică, iar sergentul cu cantonierul și a cincea echipă, să atace grupul de comandă al bateriei.

Voluntarii fură înarmați cu revolvere, grenade de mînă și pumnale pentru lupta corp la corp. Sergentul Castriș mai căpătă un pistol cu rachetele necesare pentru semnalizare.

Se hotărîse ca atacul să fie efectuat fulgerător. Oamenii urmau să se apropie pe nesimțite de inamic, pînă-n preajma bateriei. La un semnal (o rachetă albă, trasă de sergent) echipele trebuiau să se năpustească, fiecare, către obiectivul hotărît.

În caz de reușită, Castriș avea consemnul să lanseze o rachetă roșie; dacă incursiunea eșua, o rachetă verde însemna semnalul de retragere.

În liniștea desăvîrșită a nopții, tunarii porniră, încredințați de reușita acțiunii lor. Doi dintre șefii de echipe — caporalul Radu Voinea și fruntașul Ilie Ciupitu — cunoșteau bine interiorul amplasamentului bateriei fasciste.

*

...În tăcerea nopții, clipele de așteptare păreau ore nesfîrșite.

Oare cantonierul să fi rătăcit drumul? Să-i fi dibuit vreo patrulă fascistă?...

Fruntașul Mihnea Pîrjol se prezentă în fața căpitanului, rugîndu-l să-l învoiască să cerceteze și să raporteze ce se întîmplă. Deodată însă cerul se lumină ca ziua, în partea unde se afla bateria cu pricina. Umbrela unei rachete albe se clătina în aer, lunecînd domol în întunericul nopții, pînă se stinse.

Vitejii lui Castriș căzuseră în spatele hitleriștilor. Lupta se ducea pe tăcute, corp la corp, cu baioneta, o luptă pe viață și pe moarte. Ostașii de la bază așteptau a doua rachetă a sergentului. Racheta care însemna izbînda incursiunii.

Într-un tîrziu, cerul se înroși ca para focului.

Bucuria tunarilor nu mai cunoștea margini. Voluntarii lui Castriș izbutiseră să reducă la tăcere bateria nazistă.

A treia rachetă porni să lumineze cerul. Era tot roșie și păru tuturor mai strălucitoare.

Puțin după aceea începură să sosească voluntarii, cîți mai rămăseseră în viață, în frunte cu sergentul Castriș, care raportă căpitanului executarea întocmai a ordinului primit.

Cantonierul căzuse printre primii, lovit în cap de un glonț pornit din pistolul unui ofițer hitlerist, care țintise pe Castriș. Observînd la timp gestul, cantonierul îl salvase de la moarte — cu prețul vieții lui — pe comandantul incursiunii.

Rînd pe rînd, pînă în zorii zilei sosiră toți cîți mai erau în viață dintre cei care plecaseră în misiune. Trei dispăruți și opt răniți fu tributul nostru, pentru o întreagă baterie germană de 88 mm, cu un efectiv de 63 ostași și 3 ofițeri, capturați împreună cu întregul material.

*

În ziua aceea, tunarii bateriei românești stăteau la locurile lor. Deodată așa, ca din pămînt, apărură două grupe de muncitori, complet înarmați și cu provizii de hrană pe două zile. Făceau parte din Formațiunile de Luptă Patriotice și fuseseră trimiși de la Buftea, ca un prim sprijin pentru bateria care nimicise punctul de rezistență hitlerist. Muncitorii se strecuraseră noaptea prin dispozitivul inamic, iar acum se aflau în linia de apărare a bateriei, alături de tunari.

Nu încăpea îndoială că hitleriștii aveau să caute un mijloc ca să înfrîngă mica și eroica garnizoană românească, ce le sta de atîta vreme în cale.

Ajutoarele erau binevenite și tunarii așteptau și alte întăriri de la comandamentul român, deoarece era vădită intenția inamicului de a face un efort suprem și a lichida bateria.

Era la 26 august. Se luminase bine de ziuă. Să tot fi fost ora 6, cînd ai noștri observară o mișcare deosebită în porumbiștea din apropiere. Se părea că mișună oameni, dar din cauza porumbului înalt nu se putea distinge bine ce fel de trupe își croiau drum pe acolo.

Ai noștri au crezut, de bunăseamă, că soseau ajutoarele mult așteptate și erau bucuroși să le înlesnească apropierea, dar ostașii din porumb ezitau. Împinși din urmă, ei ieșiră în fine din porumbiște și înaintară pînă în fața primei linii de apărare a bateriei. Purtau uniforme românești și deodată ieși înainte un ofițer, care se adresă tunarilor noștri: «Necondiționat, dai arma jos și predai!»

In acest sector al bateriei nu se afla decît o grupă de pușcași și servanții tunului unu. Fasciștii izbutiseră să înșele ostașii din linia întîi, dar aci, românii le veniră de hac. Lupta corp la corp începu mai înainte ca restul bateriei să le sară în ajutor.

Încăierarea fu de scurtă durată, dar aprigă. Bîrsan se aruncă asupra ofițerului hitlerist căruia îi veni în ajutor un gradat voinic, dar cam greoi. Atunci, Mihnea Pîrjol cu Oarză Toma săriră pe ei, tocmai cînd hitleristul culcase la pămînt pe Vasile Bîrsan. Se năpustiră atunci asupra inamicului și alți tunari din baterie, care împreună cu grupa de muncitori din apropiere, începură să-i «judece» de mama focului. Aceștia, văzînd că cercul românilor se strînge mereu, aruncară o grenadă a cărei explozie răni grav cîțiva tunari. În acel moment, comandantul hitlerist încercă să fugă; dar viteazul Bîrsan, deși grav rănit, și doborît la pămînt, avu puterea să pună o piedică ofițerului, ce se rostogoli, prăbușindu-se lîngă el. În clipa următoare, însă, acesta se sculă, scoase revolverul și puse capăt vieții soldatului Bîrsan.

Atunci caporalul Radu Voinea dintr-un sat cu el, fără a mai sta în cumpănă, se năpusti asupra ofițerului, pe care-l doborî pentru totdeauna, repezindu-i baioneta-n pîntece.

Încăierarea aceasta aprigă, corp la corp, continuă și — cu toată rezistența înverșunată a românilor — hitleriștii tindeau să străpungă și ultima linie de apărare, amplasamentul tunului 2...

Dar tocmai în acele clipe de grea cumpănă se desluși, dinspre Mogoșoaia, zvon strașnic de motoare. Nu după mult timp, se înfățișară în linie de bătaie, tancurile și infanteriștii, trimiși în goană de generalul Nicolaescu să despresoare pe bravii tunari.

*

Cinstirea dîrzei rezistențe a bateriei căpitanului Epuran a avut loc peste un an, la 23 august 1945, cînd sătenii cătunului Odăile au ridicat în curtea școlii primare o troiță de stejar, în memoria celor ce și-au dăruit viața pentru eliberarea patriei, acolo, în preajma satului lor.

De atunci, copiii gospodarilor din Odăile, Otopeni și satele vecine, vin aici în fiecare an, de Ziua Eroilor, depunînd, la monumentul bateriei, prinosul lor de recunoștință: buchețele de flori de cîmp, din care nu lipsește niciodată floricica îmbujorată, botezată de străbunii noștri, de sute de ani, «Sîngele voinicului».

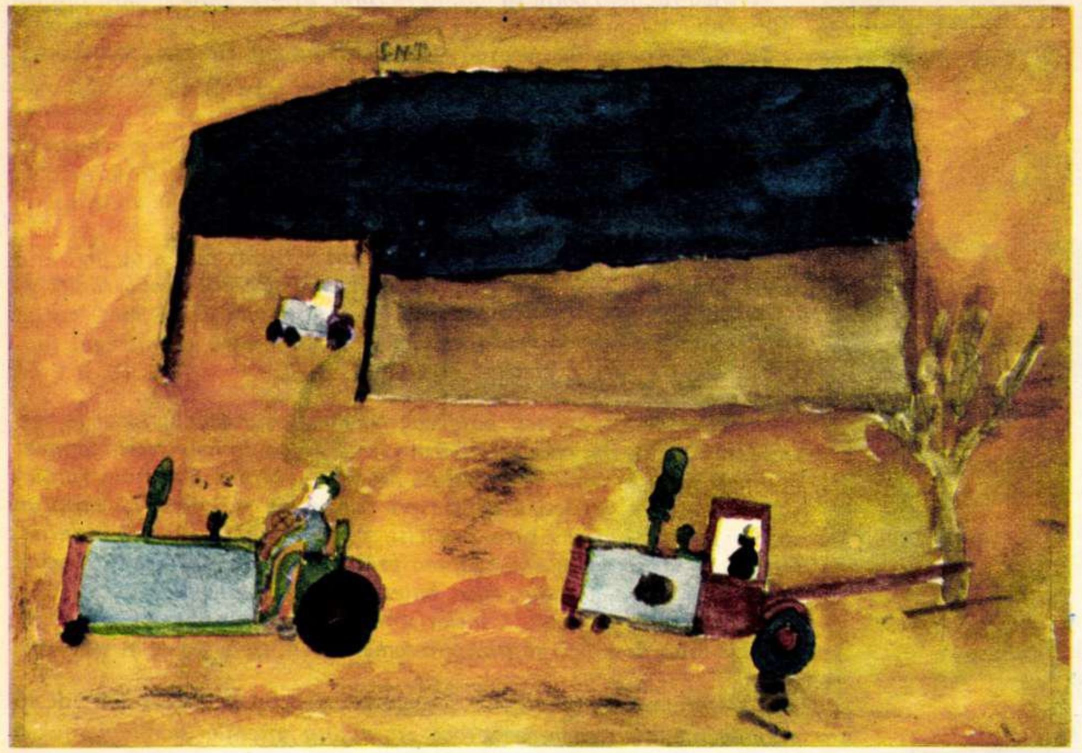

GHEORGHE ION, cl. a V-a — Buzău

Baladă maramureşeană

Aici, unde Iza coboară-n tumult,
Murmur balade din vremi de demult;
Pe măguri şi-n ape cu cîntec de mori
Văd umbra vitejilor descălecători.

Aici, la un capăt străvechi de hotar,
Meşteri scriu vremea cu barda-n stejar.
Cu mîinile, cu inima, cu mintea
Slăvesc amintirea lui Dragoş, a lui Bogdan şi Pintea.

Vatră ţesută-n legende şi-n piatră
Cu laice-altare, cu porţi de-altădată;
Soare sub creste se scaldă în noile lacuri,
Balada ne-o trece din veacuri în veacuri...

MARIANA BERCIU, Sighetul Marmației

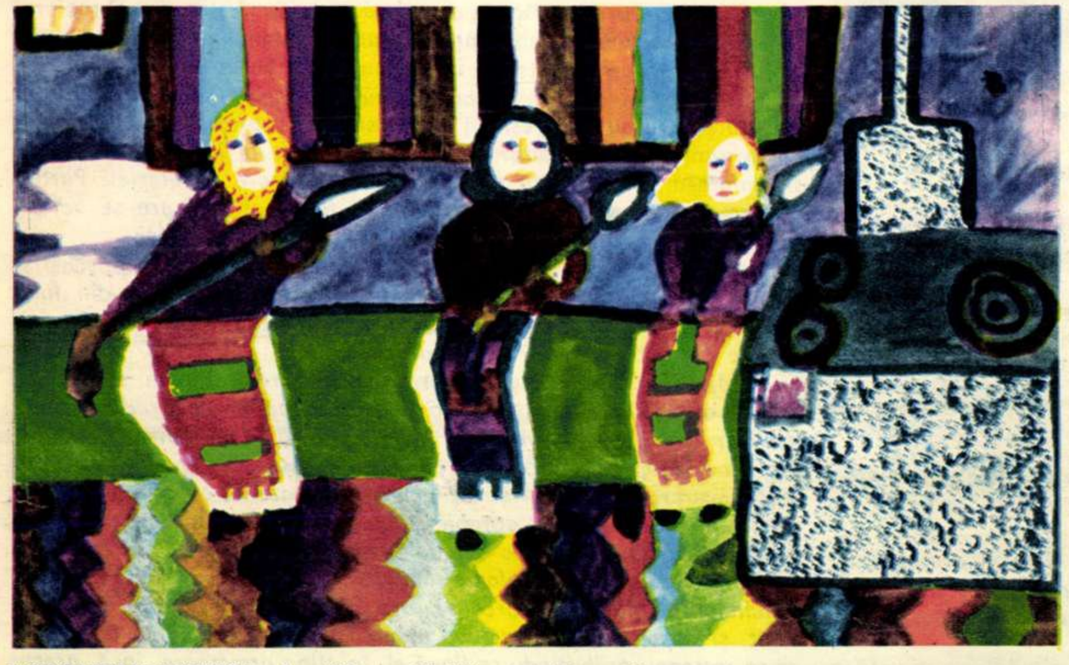

BOBOUȚAN VIORICA, cl. a VI-a, — Căpălău, Jud. Botoșani.

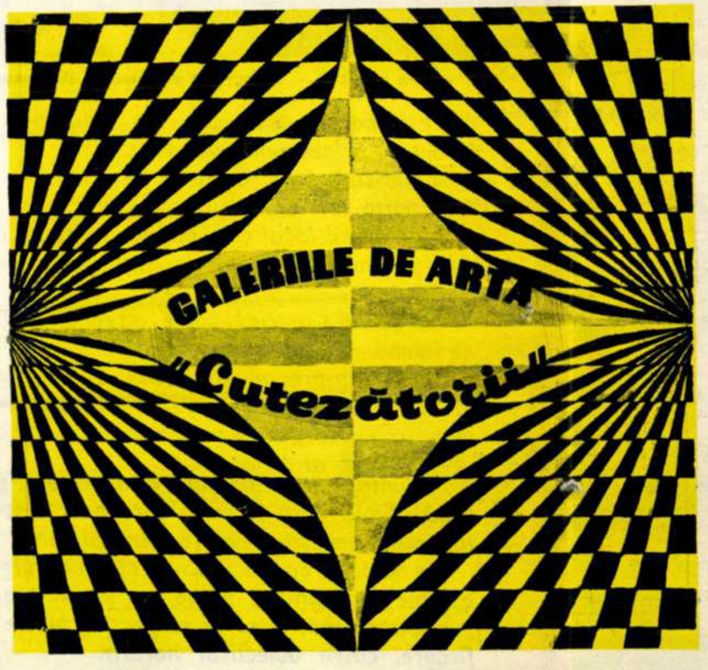

BUDEI EUGEN, cl. a VI-a

SUNETUL ȘI CULORILE VACANȚEI

În jumătatea a doua a lunii iulie, cerul nu şi-a prea arătat chipul albastru peste fermecătoarea vale a Homorodului. În schimb a coborît în inimile celor cîteva sute de pionieri şi elevi, finalişti ai concursurilor de literatură şi artă plastică, răsplătiţi de către Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor pentru talentul şi frumoasele lor performanţe artistice.

Prima tabără pionierească cu profil literar a reuşit să înmănuncheze cele mai iscusite «pene» de pe cuprinsul ţării. Alături de plimbări, de competiţii sportive, de activităţi de club — preocupări obişnuite în tabără — în liniştea dormitoarelor sau a luminişurilor de pădure au foşnit zeci de condeie tinere.

Homorodul verii lui 1968 a fost o admirabilă şcoală de ucenicie literară, un prilej de confruntare a talentelor de pe diferite plaiuri româneşti, un izvor de stimulare şi creştere artistică.

Cenaclurile literare-model, de poezie şi proză, au avut darul să deschidă noi orizonturi activităţii literare din şcoli, să încurajeze promisiunile ei şi să dea încredere aripilor întinse spre tărîmul visului şi fanteziei.

Timp de două săptămîni am trăit în mijlocul acestui freamăt tînăr, uimit şi încîntat de revărsarea de talent din jurul meu.

Din tolba plină de manuscrise, am ales cîteva doar — flori homorodene închinate bucuriei de a deprinde tainele cîntului sub soarele lui 23 August.

Prof. Tudor OPRIȘ

Copiii noştri desenează. Zugrăvesc lumea aşa cum o văd ei, fantastică şi, poate, ciudată, dar dintotdeauna şi mereu mai pură, mai sensibilă, mai generoasă.

Copiii noştri desenează. Şi fiecare desen al lor, fiecare scînteie de lumină şi fiecare joc de umbre este cel puţin o mirare în faţa acestei lumi, cel puţin o invitaţie la meditaţie.

Copiii noştri desenează. În culorile lor se contopesc anotimpurile, calendarul îşi pierde substanţa lo[illegible]ii, în amestecul zilelor se obţine pas[illegible]uneia singure: splendida, unica, fără sfîrşit zi a bucuriei de a trăi pe acest pămînt, de a fi fiii şi fiicele acestui po[illegible]emn, înţelept, harnic, talentat.

Am ales pentru pagina de faţă cîteva jocuri de umbră şi lumină cărora li s-au dăruit, în această vacanţă, unii dintre pionierii şi şcolarii iubind culoarea şi însufleţind-o cu talentul lor.

Octav PANCU-IAȘI

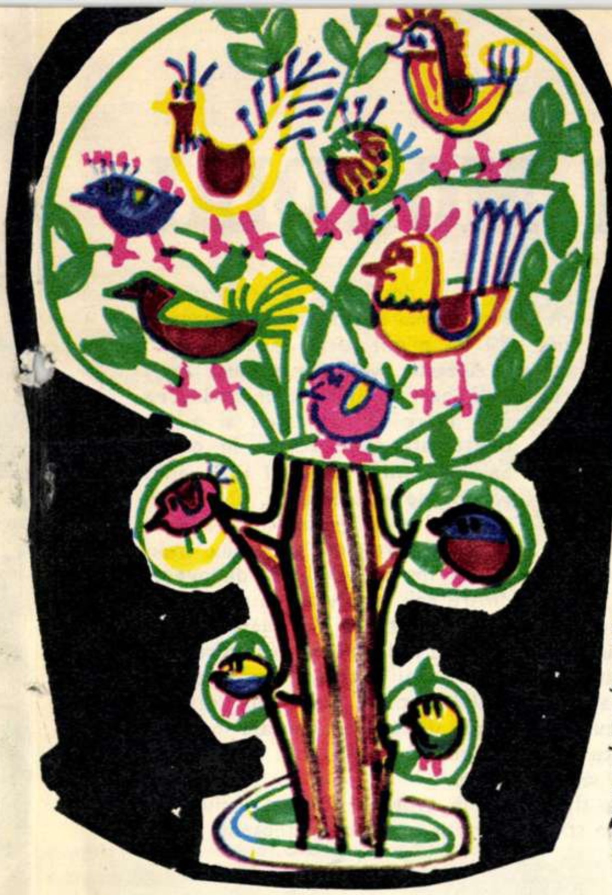

FESZT LÁSZLÓ — Cluj

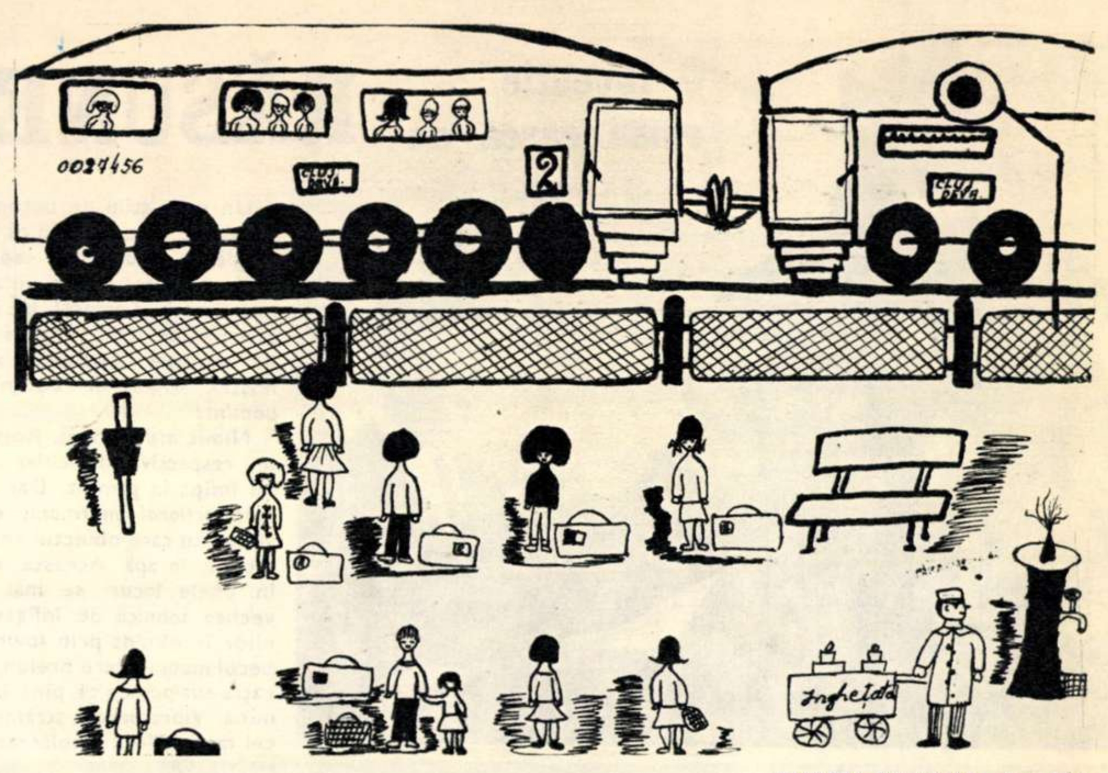

TURCU ADRIANA, cl. a VI-a.

Fantezie

Hai să ne plimbăm
Cînd ard
Becuri mici de stele roşii
Pe cerescul bulevard.

De-om înfometa cumva,
Calea Laptelui ne-o da
Din imensul ei şiştar
Lapte străveziu, stelar.

Carul Mare desjugat
Îl vom pune la arat
Că tot stă nefolosit
Către nord înţepenit.

Şi să-i prindem cu arcanul
Lunii roşii, iataganul,
Să nu taie colo, sus,
Tîmpla soarelui apus.

MICHAELA OPRIȘ, București

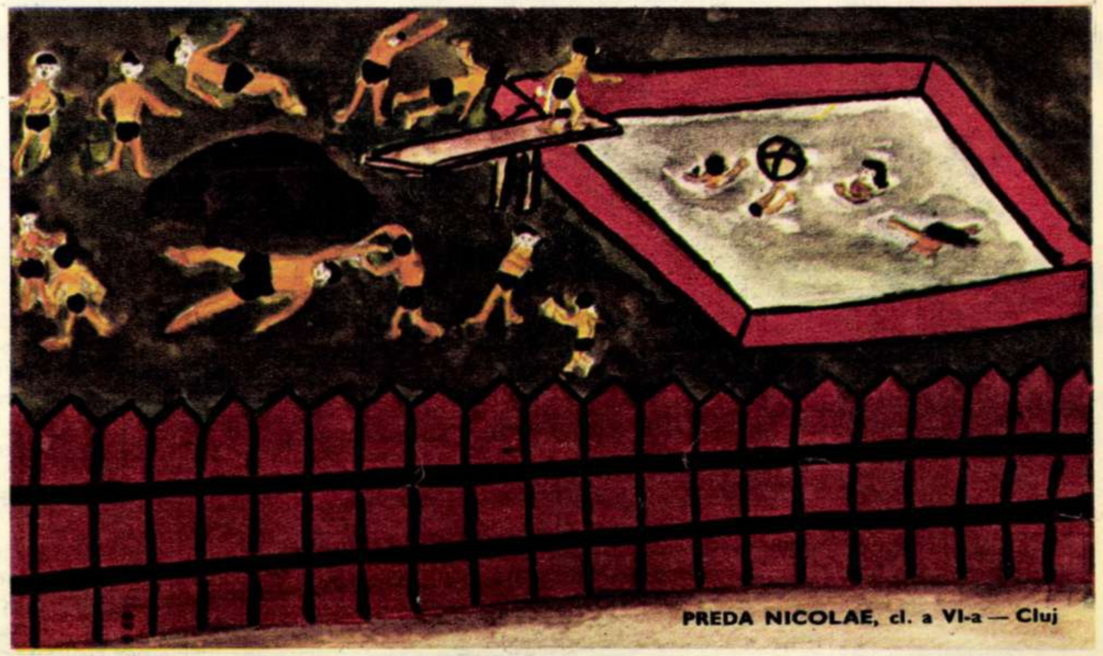

PREDA NICOLAE, cl. a VI-a — Cluj

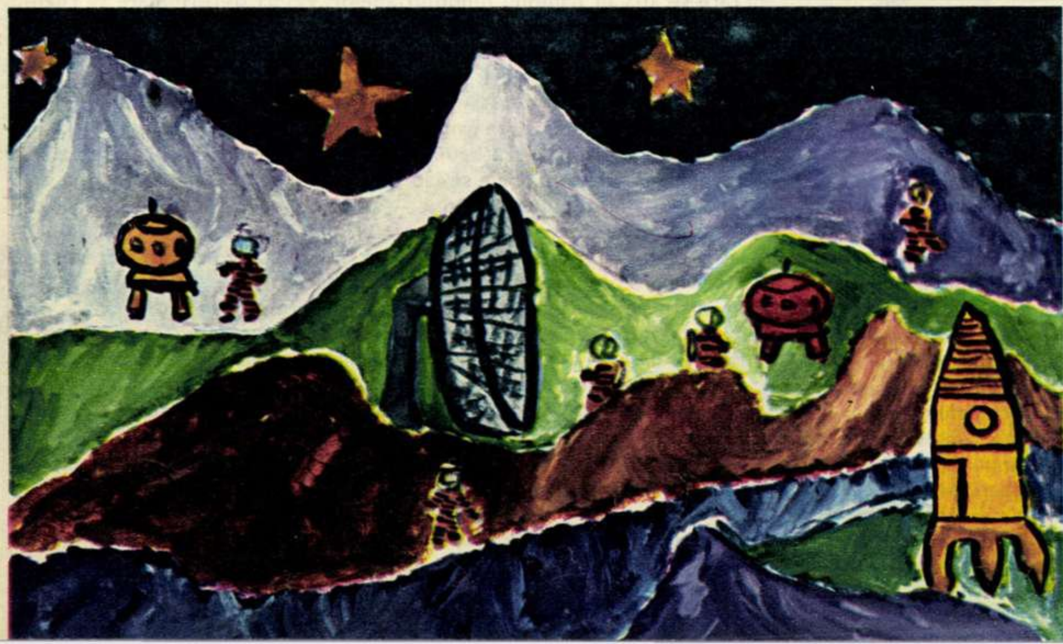

SOBEC GHEORGHE, cl. a VI-a.

Ţara mea

Munţii sub flacăra verdelui brad
Îşi spală tăciunii în rîuri;
Pe dealuri, întinse podgorii cu struguri şirag
Încing coapsa ţării cu brîuri.
Cîmpia e pîinea de nuntă-a miresei
Dospită sub soarele verii,
Adusă cu cinste în mijlocul mesei
Şi ruptă sub cerul vegherii.
Maramă de-argint pe umerii ţării —
Dunărea leagănă dragoste vie
Şi trece spre poarta cea largă a mării
Cîntîndu-te-n veac, Românie.

GELU ONOSE, Galați

O invenție românească de RĂSUNET MONDIAL

Un uriaș stîlp de beton plutește în aer. O macara îl ridică în poziție verticală. La unul din capetele stîlpului se poate vedea un aparat nu prea mare. *Contact!* În interiorul carcasei de fontă se aude zumzăit de motoare. Deodată, sub ochii noștri, stîlpul de beton *intră în pămînt!*

Nimic mai normal. Rostul stîlpului respectiv este chiar acesta, să fie înfipt în pămînt. Dar *vibratorul unidirecțional anarmonic* o face cu viteza cu care obiectul respectiv ar intra... în apă. Aceasta în timp ce în unele locuri se mai folosește vechea tehnică de înfigere a pilonilor în pămînt prin lovire cu berbecul metalic, care prelungeste operația sus-pomenită pînă la o săptămînă. Vibratoarele străine de tipul cel mai modern amplasează un stîlp în circa două ore. Vibratorul unidirecțional are o productivitate de 80 de piloni forați pe zi.

Această realizare tehnică originală aparține inginerului român **Traian Nicolae Gafencu** si a fost prezentată anul acesta în cadrul Salonului internațional al inventatorilor de la Bruxelles, una dintre cele mai prestigioase treceri în revistă ale progresului tehnic mondial. În întrecere cu sute de invenții dintre cele mai valoroase, semnate de specialiști din 20 de țări cu veche tradiție industrială, vibratorul unidirecțional a primit din partea juriului medalia «vermeil», cea mai înaltă distincție acordată în cadrul grupei de lucrări din care a făcut parte.

Am avut, de curînd, prilejul să purtăm o discuție deosebit de in-

BIOLOGII APĂRĂ RÎURILE

Industria modernă este din ce în ce mai «însetată». Un combinat chimic are nevoie de o cantitate de apă egală cu aceea necesară unui oraș cu sute de mii de locuitori. După utilizarea lor industrială, aceste ape își continuă drumul în albia unui rîu sau a unui fluviu, așadar trebuie să fie curate, nedăunătoare. Se cunosc cazuri în care deversarea în albiile rîurilor a unor ape poluate, adică a unor ape toxice pentru organismele vii, a provocat adevărate catastrofe: zeci de mii de pești au murit, practic a încetat orice viață în rîul respectiv, iar apele lui, folosite în irigații, în loc să fie o binefacere, au distrus recoltele.

Este lesne de înțeles de ce în toate țările cu un stadiu avansat de dezvoltare industrială se investesc sume însemnate, se creează institute de cercetări și laboratoare uriașe pentru protecția apelor, pentru găsirea unor mijloace rapide și eficiente de a semnala pericolul de poluare a rîurilor și fluviilor, pentru a-l combate și lichida. Majoritatea metodelor de analiză a apelor în vederea determinării foarte precise a purității lor solicită lucrări complicate, instalații numeroase, ultraperfecționate și...timp. Cu atît mai bucuroși aflăm că un colectiv de cercetători români, condus de conferențiarul doctor DAN PETRESCU, *decanul Facultății de științe naturale a Institutului pedagogic din Pitești și de regretatul conferențiar universitar* MIHAI POPOVICI, *după o muncă de aproape cinci ani, a reușit să pună la punct o metodă simplă și rapidă pentru determinarea gradului de poluare a apei. Calea aleasă, absolut originală, este apreciată ca deschizînd largi perspective și considerată ca deosebit de valoroasă de către reputații savanți români* Mihai Băcescu *și* L. Rudescu, *membri corespondenți ai Academiei, și a stîrnit de pe acum un mare interes peste hotare.*

Profesorul dr. docent L. RUDESCU, *care a sprijinit îndeaproape echipa cercetătorilor condusă de conferențiarul Dan Petrescu, a prezentat astfel, pentru noi, caracteristicile și însemnătatea acestei invenții românești:*

«Metoda realizată constă în determinarea stării organismelor care plutesc în așa-numitul plancton, în determinarea stării organismelor care se află în nămolul fundului apelor. Prima determinare se realizează urmărind culoarea fluorescenței secundare obținută prin intermediul lămpii Wood, după tratarea probei de apă cu un colorant special. A doua determinare se face prin tratarea nămolurilor și a sedimentelor cu aceste substanțe, prin care nămolul, dacă conține organisme vii, se colorează în galben, iar dacă cuprinde organisme moarte se colorează în roșu sau brun, în funcție de proporția de substanțe organice moarte. Probele se iau de trei ori pe zi într-o plasă fină de laborator, iar reziduul obținut — planctonul format din animale și plante microscopice — este tratat cu un colorant special. O simplă agitare a eprubetelor și organismele din apă se colorează corespunzător. Pericolul poate fi astfel sesizat cu ușurință, luîndu-se măsuri imediate pentru prevenirea unor consecințe grave».

Simplitatea și eficiența metodei constituie valoarea ei principală. Pentru a ajunge însă la această soluție, colectivul condus de conferențiarul Dan Petrescu a trebuit să desfășoare un volum imens de muncă. Numai pentru găsirea colorantului special care să răspundă problemei puse au fost supuși la probe 39 de coloranți în peste 600 de variante.

Importanța economică și sanitară a noii metode pentru determinarea apelor poluate se poate deduce cu ușurință.

Invenția colectivului condus de conferențiarul doctor Dan Petrescu este menită unei cariere internaționale de prestigiu.

structivă cu inginerul T.N. Gafencu, care se află la cea de a noua invenție în domeniul construcției motoarelor vibratoare și a rotoarelor. Tema discuției: invenții și inventatori în general, vibratorul unidirecțional în special.

«Inventatorul din zilele noastre, ne mărturisește, pentru «Cutezătorii», inginerul Gafencu, — *nu mai poate fi doar un om dotat cu abilități practice, care meșterește o mașină sau o instalație după cîteva schițe sumare. Vremea invențiilor născute doar din încercări în atelier — mai adaugi aici o roată dințată, dincolo un sistem de bielă-manivelă — a apus definitiv. Progresele actuale, nivelul atins de dezvoltarea științei, tehnicii și producției industriale contemporane solicită din partea inventatorului capacități multiple, atît în domeniul tehnicii, cît și în al aplicațiilor științei în industrie*».

Invenția recentă a inginerului Gafencu, vibratorul unidirecțional, reprezintă o ilustrare elocventă a acestei afirmații. Inventatorul român a pornit de la principiul științific al autosincronizării, evidențiat cu decenii în urmă de matematicianul și fizicianul *Lagrange* și dezvoltat apoi prin formularea principiului minimei acțiuni de celebrul fizician englez *Hamilton*, găsindu-le, printre primii în lume, o aplicație de mare valoare industrială și economică.

Vibratorul unidirecțional poate aduce o deosebită contribuție la progresul tehnicii construcțiilor în adînc, a fundațiilor care, în momentul de față, reprezintă, în ceea ce privește durata și prețul de cost, 1/3 din întreaga construcție. Folosind tehnica pilonilor de beton montați cu ajutorul vibratoarelor unidirecționale, durata și costul infrastructurii construcțiilor ar deveni mult mai reduse, iar rezistența lucrărilor ar spori.

În variante diferite, vibratorul mai poate fi utilizat pentru consolidarea terenurilor cu ajutorul unor piloți de nisip infiltrați spre adînc, care drenează apa de suprafață, așa cum s-a procedat în vederea construirii căii ferate uzinale de la minele Rovinari din Oltenia și cum se execută în prezent consolidarea terenului pe traseul căii ferate Sărățel-Deta. O altă variantă a vibratorului permite executarea unor prefabricate de beton în greutate de 10—15 tone, adică de peste zece ori mai grele decît cele obținute prin alte procedee, și aceasta în timpul record de cîteva zeci de secunde. Asemenea piese uriașe de beton, realizate în momentul de față cu ajutorul vibratorului, sînt grinzile pentru viaductele nodului hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier. În sfîrșit, vibratorul permite executarea operației de bombare a cazanelor în 40 de secunde în loc de aproximativ trei ore pentru fiecare cazan, cît necesită efectuarea acestei lucrări prin procedeul clasic.

Valoarea tehnică a vibratorului unidirecțional anarmonic se vădește clar și în interesul manifestat pentru această invenție de cercurile industriale din străinătate. Ea a fost brevetată, pînă în prezent, în Franța, Anglia, Italia, S.U.A., R.F. a Germaniei și Suedia.

ATENȚIE, EMISIE!

Radu ANAGNOSTE
Secretar general de redacție
al Televiziunii Române

Semnalizatorul roșu de la intrarea studioului e categoric: intrarea e interzisă!

Emisie!

Cuvîntul magic, căruia i se supun toți lucrătorii noului telecentru, nu poate avea nici o putere asupra noastră. O vizită imaginară, în viitor, își poate permite orice! Își poate permite, de pildă, să pătrundă prin ușile ferecate — atît de groase încît opresc chiar și cele mai slabe zgomote venite dinafară — pînă în «inima» emisiei, în cabina de regie, în locul din care se naște sub ochii noștri programul pe care-l urmăresc în aceeași clipă milioane de telespectatori.

O cabină cu trei pereți de sticlă ocupată de un pupitru de comandă acoperit de butoane, microfoane și becuri semnalizatoare, iată neobișnuitul instrument artistic pe care-l mînuiește regizorul de televiziune. O apăsare de buton și — din cele 4 imagini primite pe monitor de la cele 4 camere de luat vederi ale studioului — a fost aleasă una să plece în emisie. O poruncă prin intercomunicație și alături, în stînga, din regia de sunet, inginerul sunetist mînuiește febril zecile de filtre și reglaje ale instalației ambiofonice, pînă ce vocile actorilor par rostite sub bolțile unei uriașe catedrale. O nouă poruncă și în dreapta, în regia «video», maestrul de lumini pune în funcțiune «memoria de program cu ferită» a «orgii electronice».

Să ne oprim o clipă asupra acestei instalații. În cursul unei singure emisii se impune adesea schimbarea completă a luminii. De la lumina de noapte la lumina de zi, de la contre — jour **la efecte speciale, gama de efecte artistice obținute prin lumină e largă și importantă în spectacolul de televiziune. Dar fiecare schimbare de lumină presupune aprinderea sau modificarea intensității luminoase a zeci de reflectoare, după o schemă precisă, dinainte stabilită. Cine poate memoriza zecile de scheme de lumină diferită care se aplică într-o singură emisie; și cine le poate executa aproape instantaneu, aprinzînd sau stingînd zeci de reflectoare? Acesta este rolul «memoriei de program cu ferită» cu care este dotat fiecare dintre studiourile noului telecentru. Schemele de lumini studiate și puse la punct în zeci de ore de repetiție sînt memorate de această instalație, astfel că, în timpul emisiei, o simplă manevră de butoane le face să se succeadă în ordinea cerută de regizor.**

Să pătrundem într-un domeniu mai liniștit: sala centrală de aparataj. Și aici, același pupitru cu multe ecrane și butoane, aceleași microfoane și becuri de semnalizare. Doar atmosfera e mai calmă; poate unde inginerii știu că oricîți «decibeli» ar avea strigătele lor, aparatele tot nu se vor lăsa impresionate.

Și aparate sînt destule în această sală! Aici e de fapt centrul nervos al întregului telecentru. Imaginea și sunetul din cele 6 studiouri și 11 instalații de telecinema sînt centralizate aici, măsurate și supuse unui ultim control și apoi distribuite în eter prin intermediul emițătorului, pînă la micul ecran al milioanelor de televizoare.

Ecranul pe care Hamlet din studioul 1 își plînge soarta e despărțit de numai cîțiva centimetri de cel pe care, din studioul 2, sau 3, sau 4, comici vestiți își deapănă arsenalul de ghidușii.

O simplă apăsare de buton și, în emisie, Stan și Bran ar putea întrerupe monologul prințului Danemarcei!

Să părăsim cît mai repede și aceste locuri, pentru că, dacă lucrurile se încurcă, sectorul tehnic va izbuti, desigur, să demonstreze că adevărații vinovați sîntem doar noi!

Plecînd, reținem că două dintre noile studiouri dispun de cîte o suprafață de 600 m^2, iar un al treilea se întinde pe 800 m^2. Numeroase săli de repetiție vor sta la dispoziția actorilor, cîntăreților, balerinilor pentru pregătirea programelor lor. Nenumărate perfecționări tehnice vor apare în noul telecentru. Printre ele amintim reflectoarele a căror lumină va fi dirijată prin turbine de aer comprimat. Camerele de luat vederi vor fi utilate cu transfocatoare. Aerul condiționat va elimina arșița specifică muncii în bătaia reflectoarelor.

Noul telecentru este plin de frumoase promisiuni pentru viitorul apropiat.

Pagini realizate de
HARALAMBIE LEREA

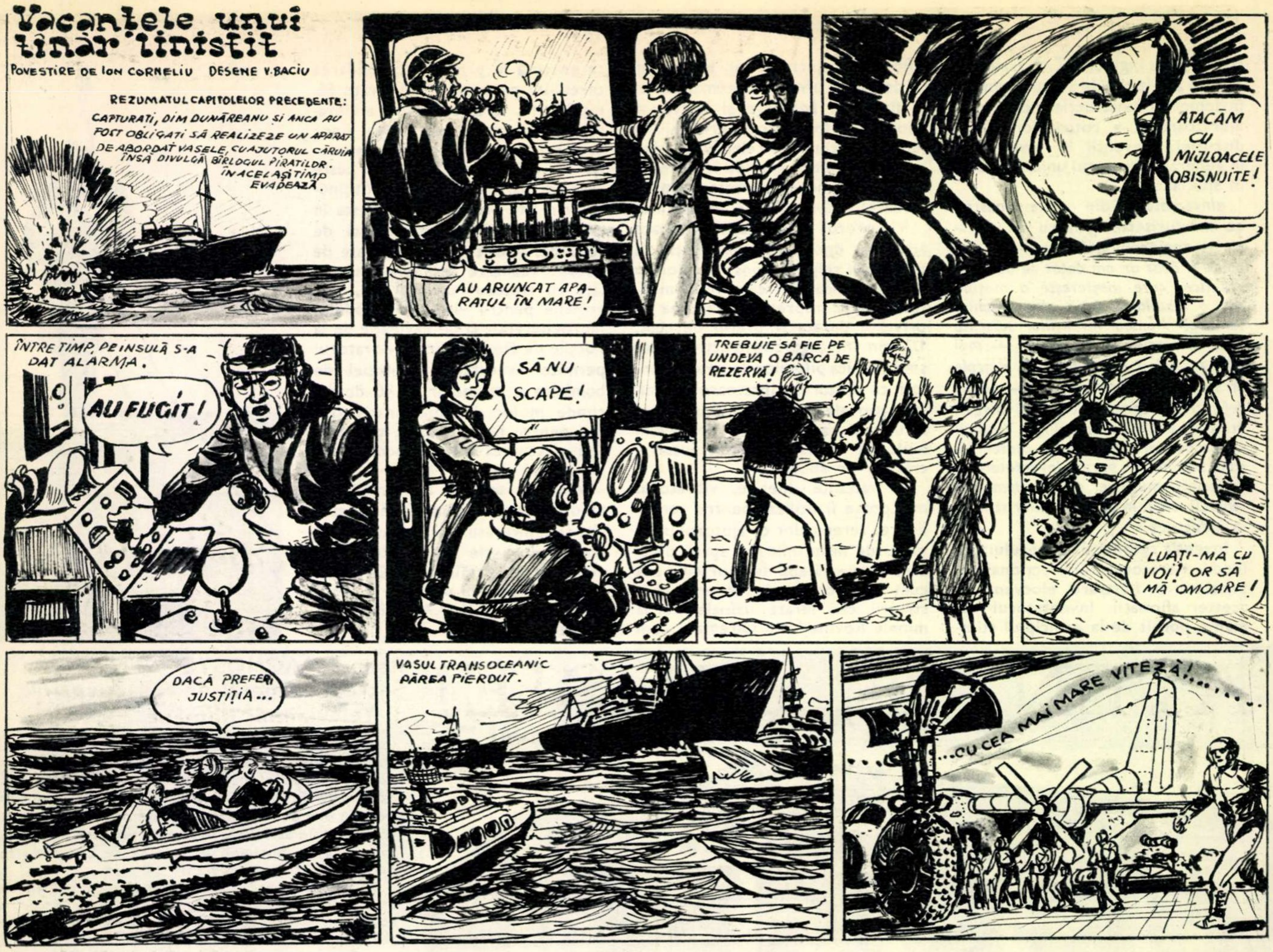
Vacanțele unui tînăr liniștit
POVESTIRE DE ION CORNELIU DESENE V. BACIU
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:
CAPTURAȚI, DIM DUNĂREANU ȘI ANCA AU FOST OBLIGAȚI SĂ REALIZEZE UN APARAT DE ABORDAT VASELE, CU AJUTORUL CĂRUIA ÎNSĂ DIVULGĂ BÎRLOGUL PIRAȚILOR. ÎN ACELAȘI TIMP EVADEAZĂ.
AU ARUNCAT APARATUL ÎN MARE!
ATACĂM CU MIJLOACELE OBIȘNUITE!
ÎNTRE TIMP, PE INSULĂ S-A DAT ALARMA.
AU FUGIT!
SĂ NU SCAPE!
TREBUIE SĂ FIE PE UNDEVA O BARCĂ DE REZERVĂ!
LUAȚI-MĂ CU VOI! OR SĂ MĂ OMOARE!
DACĂ PREFERI JUSTIȚIA...
VASUL TRANSOCEANIC PĂREA PIERDUT.
...CU CEA MAI MARE VITEZĂ!.......

(VA URMA)

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Scatiul începu să se cațere cu repeziciune pe urmele lui Babușcă. În hăul de sub picioarele lui se auzea vîjîitul puternic al apei care țîșnea din țeavă, izbind cu putere în pereții hornului. Fumul încetase. Cînd Scatiul ajunse sus, Babușcă îl aștepta pe acoperișul de țiglă, aplecat deasupra coșului. Fața îi era neagră de funingine.

— Repede, dă-mi mîna, Scatiule, i se adresă Babușcă, întinzîndu-i mîna și ajutîndu-l să iasă afară din coș... Vînătorul și Bărbosul au intrat în pod. l-auzi? Urcă pe acoperiș...

Într-adevăr, printr-o ușiță care dădea pe acoperiș se auzea tropăitul puternic al pașilor celor doi răufăcători, care urcau în fugă scara din pod, spre acoperișul casei. Scatiul își roti cu repeziciune privirile în jur și descoperi un dud bătrîn și uscat, ce își înălța crengile goale, albite de ploi, la vreo doi metri depărtare de streașină.

— În dud, Babușcă, în dud! strigă Scatiul, și în clipa următoare își dădu drumul de pe acoperișul de țiglă. Babușcă îl urmă. O avalanșă de țigle hurui sub cei doi băieți și luînd-o înaintea celor doi, sări peste streașină și căzu cu un zgomot infernal pe pavajul de piatră al curții, undeva jos, departe. Sus, în urma lor, răsunară strigătele celor doi răufăcători care soseau. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

— După mine, șopti Scatiul agățîndu-se cu amîndouă mîinile de o cracă a dudului. Sub greutatea trupului său, care se bălăbănea în aer, craca se încordă, se arcui, trosni și apoi îl săltă pe Scatiu de cîteva ori în văzduh. Scatiul îi dădu drumul și se prinse de altă cracă tocmai în clipa cînd Babușcă sărise și el de pe acoperiș și venea ca un bolid spre el. Dîndu-și drumul din cracă în cracă, cu o repeziciune amețitoare, cei doi băieți săriră la pămînt,și-acum fugeau rupînd pămîntul spre poarta care ducea afară din curte. Dar poarta era încuiată.

— Stați că trag! urla Bărbosul agitînd pistolul, sus pe acoperiș. Înapoi! Înapoi! Auziți?

— Dacă ne urcăm pe poartă, ne împușcă, strigă Scatiul. La dreapta, Babușcă! La dreapta, să sărim zidul!

Cei doi băieți schimbară direcția. Acum alergau aplecați printre buruienile înalte și uscate, spre zidul de cărămidă, acoperit de mușchi. Dar Bărbosul nu glumea. Două detunături scurte și puternice răsunară sus pe acoperiș — și-apoi gloanțele, ca două viespi înfuriate, trecură pe sus, pe deasupra băieților. Scatiul și Babușcă se trîntiră din fugă la pămînt, rostogolindu-se în buruieni. O ploaie de crenguțe uscate îi acoperi.

— Ce facem? gemu Babușcă, cu obrazul lipit de pămînt, în timp ce ochii lui exprimau de data asta o spaimă fără de margini. Chiar au tras în noi.

Dînd la o parte cu mîna buruienile uscate, Scatiul privi îndîrjit spre acoperișul casei pe care se vedeau siluetele celor doi răufăcători. Bărbia îi tremura ușor.

— Chiar au tras! șopti el cu o voce înnebunită de furie. Ah! Dacă aș avea praștia la mine, i-aș arăta eu Bărbosului cum se trage, adăugă el ciulind urechile. Auzi ceva, Babușcă?

Babușcă își dezlipi obrazul de la pămînt și ascultă încordat cîteva clipe. În fața porții se auzeau voci. Siluetele Vînătorului și

• UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR •

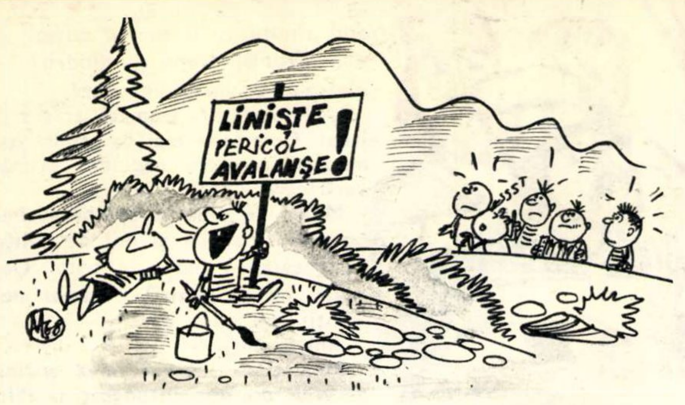

În sfîrșit, acuma putem trage și noi un pui de somn în liniște!!!

Adrian ANDRONIC

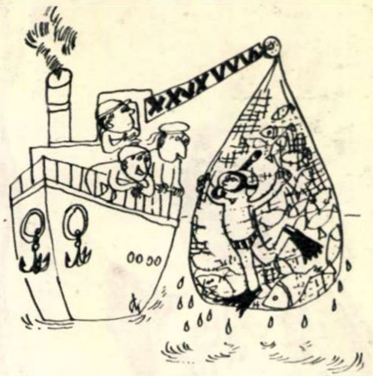

Fără cuvinte

Crăiță MÎNDRĂ-VASILE

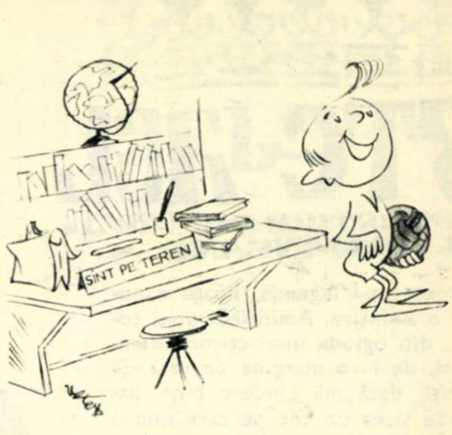

Fără cuvinte

N. CORNELIU

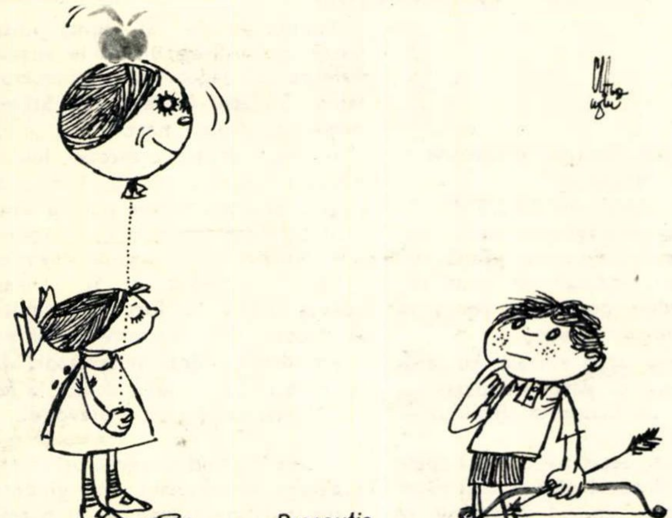

Precauție

N. CLAUDIU

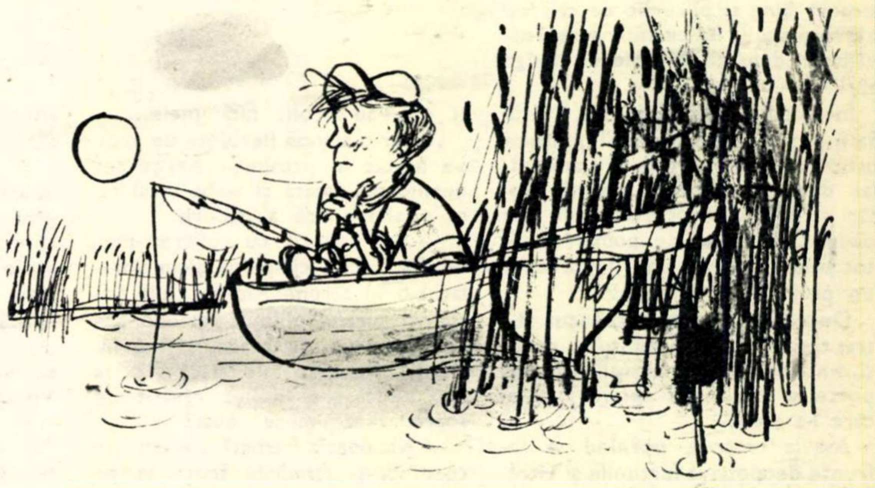

— Dacă prind o știucă... iau corigența!!! Dar dacă nu prind... ce mă fac???

Pompiliu DUMITRESCU

• OSTROVUL LUPILOR • 187

ale Bărbosului dispăruseră de pe acoperiș. In spatele porții se auzi o voce puternică:

— Aici s-au tras două focuri de armă. Să spargem poarta, tovarăși!

Lovituri grele, înfundate, răsunau în poartă. Apoi, poarta trosni și zburînd din balamale se prăbuși cu un zgomot asurzitor în praf. O ceată de bărbați, în majoritatea lor muncitori din port, năvăli în curte. Strigînd, vociferînd, arătînd cu mîinile spre acoperiș, ceata zgomotoasă se rostogoli spre casa tăcută și pustie. Unul din muncitori, un flăcău în salopetă, probabil cel care strigase, se propti

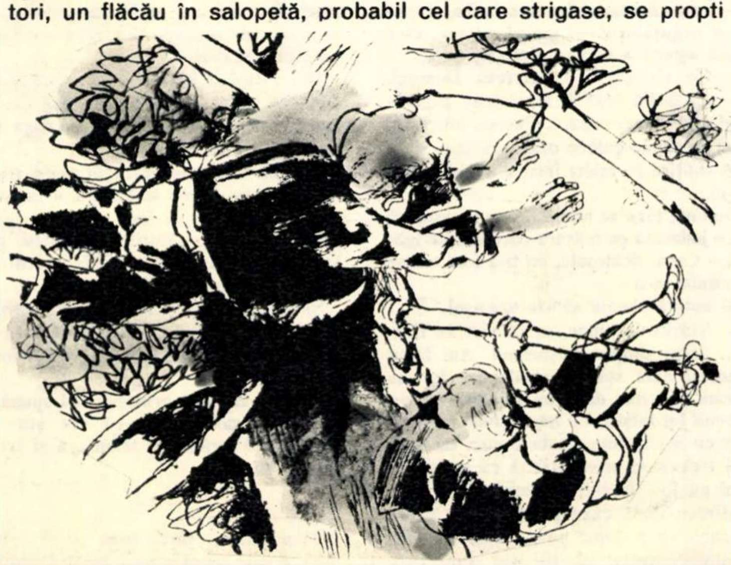

• OSTROVUL LUPILOR • 188

bine în picioare în dreptul scării de intrare și punîndu-și mîinile în șold, întrebă cu același glas puternic și sonor:

— Hei, care tragi cu pușca aici? Ia arată-te să te vedem la față frățioare!

Nimeni nu-i răspunse.

— În noi au tras, nene, spuse Scatiul, care apăru urmat de Babușcă dintre buruieni. Sînt doi contrabandiști, zău nene, adăugă el, întîlnind privirea neîncrezătoare a tînărului în salopetă... Sînt în pod... Vînătorul și Bărbosul.

Tînărul își aruncă o clipă privirea uimit, spre mulțimea din jurul său:

— Vînătorul și Bărbosul... murmură el, întrebător.

— Cine-or fi, spuse un muncitor bătrîn, dîndu-i șapca pe ceafă... Să punem mîna pe ei... Unde ziceți că sînt ăia? În pod?

Mulțimea tocmai se pregătea să se repeadă pe scări, cînd un vuiet prelung de sirenă sparse liniștea ciudată a curții năpădită de buruieni, și o mașină sosind în viteză frînă în dreptul porții prăbușite de la intrare.

În aceeași clipă, trei ofițeri săriră jos din ea, și s-apropiară în fugă de mulțimea adunată în fața casei.

— Unde sînt? strigă unul din ei, care nu era altcineva decît «Prințul»...

— Sus, sus în pod, nene Prințule! îi spuse Scatiul, apărînd din mulțime împreună cu Babușcă. Au tras două focuri în noi... «Prințul» îl privi o clipă surprins, și-apoi un zîmbet larg îi flutură pe buze.

— Ah, voi erați? — spuse el, făcînd semn celorlalți doi ofițeri să forțeze ușa — Scatiul și Babușcă, se putea altfel?.

Peste o clipă, ușa sări din balamale și «Prințul», scoțîndu-și revolverul, se năpusti în casă, urmat de cei doi ofițeri.

(Va urma)

STEJARUL

POVESTIRE DE M. JEMĂNEANU

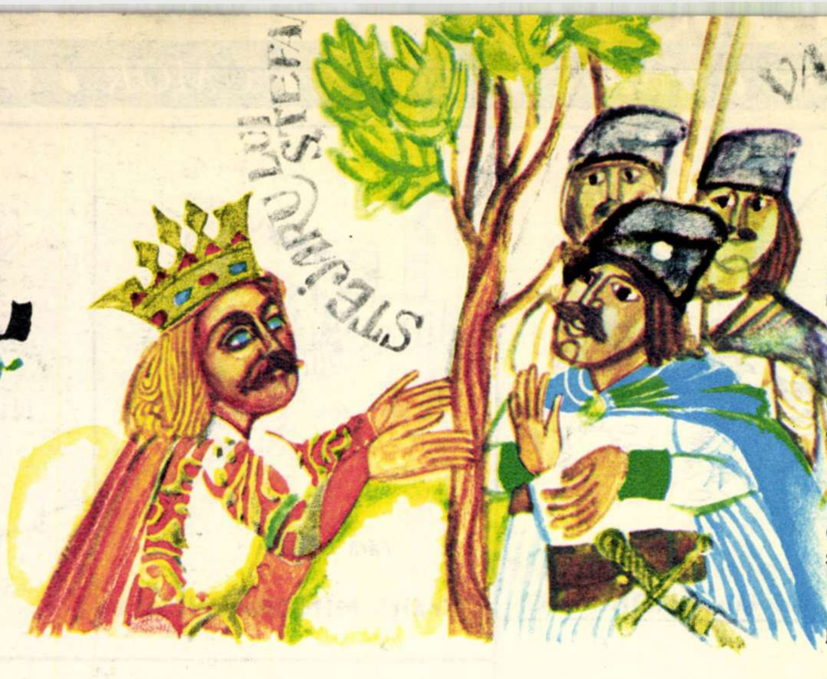

Poate nu-i legendă. Poate e numai o amintire. Amintirea unui copac, din ograda unei ctitorii domneşti, de la o margine de ţară. Şi totuşi, dacă mă gîndesc bine, ascunde şi ea un tîlc pe care numai legendele îl au.

...Măria sa Ştefan Voievod îi dovedise tocmai pe tătari la Valea Rece. Steagurile de răzeşi se ţinuseră bine şi pîlcurile de călăreţi ale hatmanului Raşcu împinseseră năvălitorii departe, dincolo de dunga zării.

În ceasul următor izbînzii, Măria Sa îi plînse pe cei morţi şi mulţumi oştenilor pentru vrednicia arătată. Iar după o străveche datină, hotărî să înalţe, în locul acela de sub pădure, un lăcaş de pomenire. Şi tot după obicei, răsădi în preajmă un puiet de stejar.

De-a lungul anilor, copacul şi-a tras tăria din tăria pămîntului, poate şi din sîngele celor căzuţi în luptă, poate şi din inima aprigă a celui care l-a sădit.

Aşa a crescut, pornind să înfrunte deopotrivă furtunile şi vitregiile veacurilor... Şi au fost destule şi nu l-au ocolit nici unele...

...Într-o amiază fierbinte de vară, s-a arătat în preajmă-i Arşiţa cea nemiloasă, uscată şi slabă şi slută, ca o altă mumă a pădurii:

— Am dogorit cu suflarea mea de foc iarba cîmpului şi-am prefăcut-o în scrum. Am secătuit fîntîni şi pîraie, ofilind petalele florilor... şi tu, tu cutezi să mă înfrunţi? Pleacă-te mie, dacă vrei să mai apuci şi-al doilea răsărit de soare. Pleacă-mi-te, auzi?

— Niciodată, fremătă stejarul încordîndu-şi ramurile toate ca pe nişte braţe de voinic. Unde-ar mai afla oamenii răcoarea alinătoare şi dătătoare de putere?

Şi cîte trîmbe de flacără n-a îndreptat asupră-i zgripţuroaica?! Degeaba însă. Stejarul a rămas neclintit ca un oştean, pe locul lui, acolo unde-i poruncise parcă să steie mîndrul voievod...

...Şi-ntr-o iarnă vineţie, cu omături puţine şi geruri năprasnice, se ivi — pe înălţimea dealului — Viscolul.

— Am îngheţat pădurile şi apele. Am ucis cîntecul păsărilor şi le-am frînt atîtora zborul. Oamenii se trag în sălaşurile lor — numai ce-mi aud chiotul... Şi tu, tu cutezi să mă înfrunţi, drept şi mîndru? — Pleacă-mi-te mie, pleacă-te!

— Niciodată! fremătă iarăşi stejarul. Cine le-ar mai da atunci oamenilor acestora nădejdea primăverii care vine?

Munţi de omăt a spulberat împotrivă-i Viscolul şi mii de suliţe de gheaţă i-a înfipt în trup. Degeaba însă! Stejarul a rămas neclintit, pe locul lui.

Ani şi ani...

Pînă cînd, într-un miez aprins de vară, doi nori întunecaţi la chip s-au oprit ameninţători:

— Pleacă-te nouă, stejarule!

— Niciodată! a vuit lung stejarul.

Tunete au răsunat atunci peste toată valea. Stejarul nu le auzea. Fulgere i-au săgetat scurt creştetul falnic. Stejarul nu le vedea. Stătea neclintit, drept, netemător.

A doua zi, pe creştetul lui, a poposit o rază de soare. Apoi alta, şi alta. Şi a venit şi-un pui de vînt.

Stejarul fremăta abia, ca un voinic ieşit dintr-o luptă lungă de poveste.

Şi iar au trecut ani. Şi iar s-au abătut asupra lui furtuni şi arşiţe şi viscole. Dar, necontenit, el s-a ţinut drept, dîrz, netemător, la fel ca acel ce l-a sădit acolo, la fel ca Măria sa Ştefan Voievodul.

*

...Uneori, cînd mi-i greu ori cîte-o supărare mă apleacă, mă gîndesc la stejarul din satul meu — şi, parcă, mi-i mai uşor, parcă mai bine.

MIRCEA VODĂ ŞI MOŞNEANU'

POVESTIRE DE ION CALOVIA

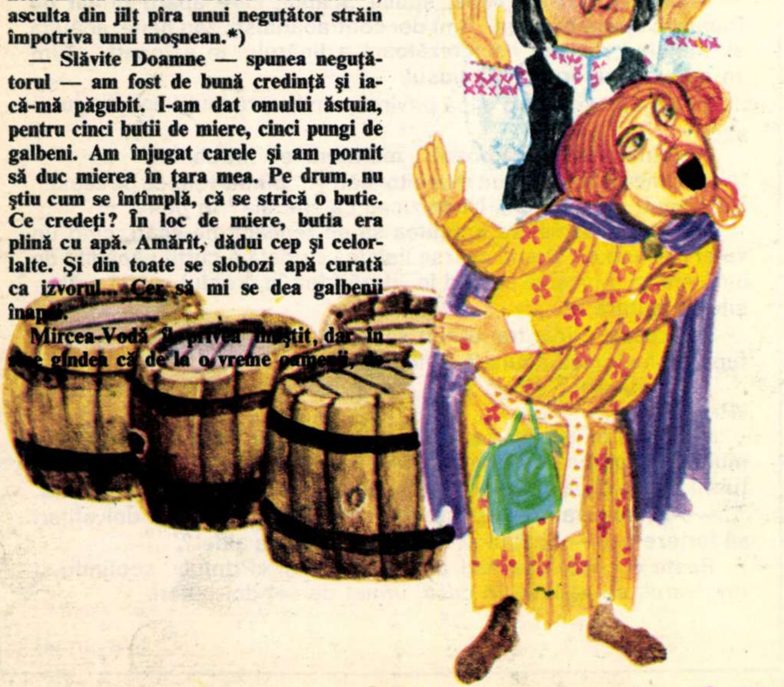

Mircea-Vodă, carele pentru înţelepciunea lui era numit de norod «cel Bătrîn», asculta din jilţ pîra unui neguţător străin împotriva unui moşnean.*)

— Slăvite Doamne — spunea neguţătorul — am fost de bună credinţă şi iacă-mă păgubit. I-am dat omului ăstuia, pentru cinci butii de miere, cinci pungi de galbeni. Am înjugat carele şi am pornit să duc mierea în ţara mea. Pe drum, nu ştiu cum se întîmplă, că se strică o butie. Ce credeţi? În loc de miere, butia era plină cu apă. Amărît, dădui cep şi celorlalte. Şi din toate se slobozi apă curată ca izvorul... Cer să mi se dea galbenii înapoi.

Mircea-Vodă îl privea liniştit, dar în sine gîndea că de la o vreme oamenii, de la munte şi mare, fac jalbe să-i arate că neguţătorii străini îi înşeală pe capete.

— Cum te numeşti, moşnene?

— Banu, Măria Ta!

— Adevărat e ce spune străinul acesta?

— Am să răspund, Doamne, cinstit. Dar rogu-vă întrebaţi-l, n-am bătut capacele la butii după ce «străinul» şi-a lins deştu' lăudînd mierea?

— Într-adevăr, Luminăţia-Ta — se repezi neguţătorul — gustai mierea, fără să mă aştept la nici un vicleşug.

— Ce vicleşug? se interesă Domnul.

— La butia spartă, mai spuse neguţătorul, găsii două capace. Pusese, afurisitul ăsta, un capac galben deasupra apei şi un strat subţire de miere închisă cu al doilea capac.

Domnul ţării se mînie foarte şi vrînd să dea o judecată pe măsura cuvenită, strigă:

— Cum, ticălosule, nu ţi-a fost teamă de mînia mea?

Şi îndată chemă să vie armaşul.)**

— Mărite-Doamne, eu nu sînt un ticălos... vorbi simplu moşneanul. Am făcut întocmai cum spune «străinul», dar nu puteam să-i dau decît miere falsă pentru galbenii lui falşi... La înşelăciune am răspuns cu înşelăciune. Asta e vina mea. Şi apoi trebuie să aveţi ştiinţă că mulţi oameni au fost înşelaţi ca mine.

Mircea-Vodă căzu pe gînduri. Cugeta că dacă va pedepsi pe neguţător, mulţi neguţători străini, cinstiţi, vor ocoli Ţara Românească pînă se va afla pricina, iar dacă îl va pedepsi pe moşnean va pierde încrederea norodului.

— Nu, luminate stăpîne, eu i-am dat galbeni cu zimţi! strigă neguţătorul îndîrjit.

— Cu zimţi, dar calpi*) răsună vocea moşneanului.**

— I-ai pe amîndoi, armaşe, şi unde le stau picioarele să le stea capetele! porunci Domnul cu prefăcută mînie, dar nu înainte de a-i şopti la ureche armaşului «să-i facă scăpaţi».

Doi sutaşi îi legară şi îi scoaseră din sala cea mare, în vreme ce neguţătorul străin, recunoscîndu-şi vina, se ruga tremurînd să fie iertat.

Mircea-Vodă rămase în jilţ multă vreme cu o mîhnire care-i îmbrăţişa o lume de gînduri. Trebuia să facă ceva să curme fărădelegile neguţătorilor pripăşiţi prin Ţara Românească. Îi suna la urechi numele moşneanului: Banu.

Şi fără întîrziere chemă să se înfăţişeze la sine toţi meşterii iscusiţi, ca să bată din argint moneda ţării, căreia îi dete numele de ban.

A doua zi intră armaşul să-i spună că îndeplinise porunca şi că are ştire că neguţătorul străin, de teamă, a şi trecut hotarul ţării.

***) moşnean=ţăran liber**

****) armaş=mai marele peste temniţi**

*****) calpi=falşi**

CLUBUL LOGICIENILOR

Încercați să dezlegați și aceste două probleme care vi le propune profesorul universitar EDMOND NICOLAU. Așteptăm ca totdeauna soluțiile voastre.

PRIETENII

Anton nu are prieteni decît printre prietenii lui Barbu, iar printre persoanele cu care Costel nu este prieten se află toți prietenii lui Anton și unii dintre prietenii lui Barbu. În schimb, toți prietenii lui Dan sînt printre prietenii lui Costel — dar nu și ai lui Barbu. Au oare Anton și Dan prieteni comuni?

Cît timp îi trebuie melcului?

În zorii unei zile, un melc plecă din fundul unui puț, spre lumină. El înaintă astfel patru metri pînă seara. Apoi, înșelat de lumina Lunii, care se reflecta de oglinda apei, coborî toată noaptea doi metri în jos. Dacă puțul are opt metri, în cîte zile va ajunge el la suprafață, presupunînd că își păstrează aceeași viteză (de zi și de noapte) în zilele și nopțile următoare?

RĂSPUNSURILE LA CELE DOUĂ PROBLEME ANTERIOARE:

1. A și D
2. Una roșie și una verde

ENIGMA DRAMATICĂ

```
              10
               8
          2   11   9
     2    1   12   4  16
A/3  1    2    4   5   6   7 /B
     5    1   13  14  10
     8    9    1  15   1
          8    5   8
```

În acest joc, fiecare cifră reprezintă o literă. Dacă veți înlocui cifrele prin literele corespunzătoare, veți afla pe coloanele verticale numele a cinci personaje din lucrările dramatice scrise de un cunoscut autor clasic român, iar între literele A—B, pe rîndul orizontal, veți obține titlul uneia dintre părțile trilogiei istorice scrise de acest autor.

În atenția participanților la „Concursul vacanței“

Trimiteti fisele voastre de concurs, pînă la data de 10 septembrie 1968 (data postei) în plic închis, cu mentiunea «PENTRU CONCURSUL VACANTEI». TRIMITETI PLICURILE PE URMĂTOAREA ADRESĂ: OFICIUL PTTR BUCURESTI — CĂSUTA POSTALĂ NR. 1515.

CUM SE ÎNFRUNTĂ ANIMALELE

Acești peștișori au aerul că ar dori să se înghită unul pe celălalt, lucru destul de problematic după cum observați și voi.

CELE 100 DE ZILE ALE CIREȘARILOR

«ȚIN SĂ VĂ UREZ DRUM BUN. VĂ ROG SĂ LUAȚI CU VOI CĂRȚILE CIREȘARILOR A CĂROR NUME LE-AȚI ALES PENTRU EXPEDIȚIA VOASTRĂ. PASIUNEA DE CARE DAȚI DOVADĂ MĂ EMOȚIONEAZĂ... ALĂTURI DE CĂRȚILE MELE SE AFLĂ INIMA MEA...

ȘI POATE ÎN CĂLĂTORIA VOASTRĂ, SE VA NAȘTE CEL DE-AL ȘASELEA VOLUM AL CIREȘARILOR».

Cuvintele acestea sînt rostite de către scriitorul CONSTANTIN CHIRIȚĂ, autorul cunoscutului ciclu «Cireșarii».

Unde și cînd? Vom vedea.

Miercuri, 7 august, la ora 9 dimineața, o mașină neobișnuită se oprește în fața redacției noastre, în Piața Scînteii. Este un autoturism I.M.S. cu exterioarele pictate în culori vii, care trădează fantezia tinerească a realizatorilor. Printre inscripțiile de pe pereții mașinii, se pot citi în limbile română, franceză, germană cuvintele: VENIȚI SĂ VEDEȚI ROMÂNIA! Atrage atenția, de asemenea, o inscripție mare: CIREȘARII. Din mașină coboară patru tineri, care se recomandă: ADRIAN SIMIONESCU, student la Politehnică; DANIELA GORENCIUC și ADRIAN BORCESCU, studenți la arhitectură și NICOLAE MĂRGINEANU, student la Institutul de artă teatrală și cinematografie. Sînt membrii expediției «Cireșarii», care timp de 100 de zile vor străbate Europa.

— Vom parcurge 20 000 de km și vom trece prin numeroase țări: Ungaria, Cehoslovacia, R.D.G., R.F.G., Danemarca, Suedia, Norvegia, Belgia, Franța, Italia ș.a., ne spune Adrian Simionescu, «comandantul» grupului. Sîntem turiști pasionați. După ce am străbătut țara în lung și-n lat, iată-ne acum gata să plecăm peste hotare. Mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat.

Temerarii cireșari au scopuri precise pentru expediția lor. Astfel, cei doi studenți la arhitectură, vor avea prilejul să cunoască monumente de artă și construcții despre care au învățat la facultate. Nicolae Mărgineanu, care studiază la secția de operatorie a I.A.T.C. -ului, înarmat cu un aparat de filmat și cu peliculă colorată, va surprinde pe banda de celuloid imaginile locurilor pe unde vor trece. La întrebarea noastră dacă expediția este pregătită în toate amănuntele, ne răspunde Daniela Gorenciuc, care va purta și grija gospodăriei în tot timpul drumului poftindu-ne să vedem anexele mașinii.

Într-adevăr, rulota de tip camping atașată la I.M.S. are tot ce este necesar unei astfel de călătorii: saci de dormit, alimente, îmbrăcăminte de vară și de toamnă, truse medicale și celelalte ustensile. Toate sînt puse la locul lor și demonstrează nu numai fantezia,dar și spiritul gospodăresc al călătorilor.

În dimineața însorită de vară, într-un colț al Pieții Scînteii, lîngă mașină, membrii echipajului își iau rămas bun de la părinți și cunoscuți, și bineînțeles de la bunul lor prieten Constantin Chiriță. Lîngă volan se află volumele Cireșarilor, împreună cu păpușa care-l reprezintă pe năstrușnicul și simpaticul Tic, unul din cele mai plăcute personaje ale romanelor lui Chiriță, personaj ale cărui impresii și note de călătorie sînt promise cititorilor noștri în exclusivitate, chiar în dimineața plecării.

«Călătorie bună, dragi Cireșari. Să vă întoarceți bogați în impresii, veseli și sănătoși!»

O ultimă fluturare a năframei și mașina se pierde departe, pe șoseaua largă care se desface din Piața Scînteii.

B. CARAGIALE

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

Scenariu: **DUMITRU M. ION**
Desene: **MIHAI SÎNZIANU**

O SINGURĂ ÎNTREBARE ÎI COPLEȘEA PE OȘTENII LUI CAROL ROBERT: ROMÂNII OR FI FANTOME? OASTEA ȚĂRII ROMÂNEȘTI AȘTEPTA LA POSADA. CETATEA DE PE VÎRFUL MUNTELUI POINAR SE RIDICA ÎN DREPTUL RÎULUI. DIN TOATE PĂRȚILE NUMAI POVÎRNIȘURI. SUS NU SE PUTEA AJUNGE. JOS ERA LOCUL NUMIT POSADA.

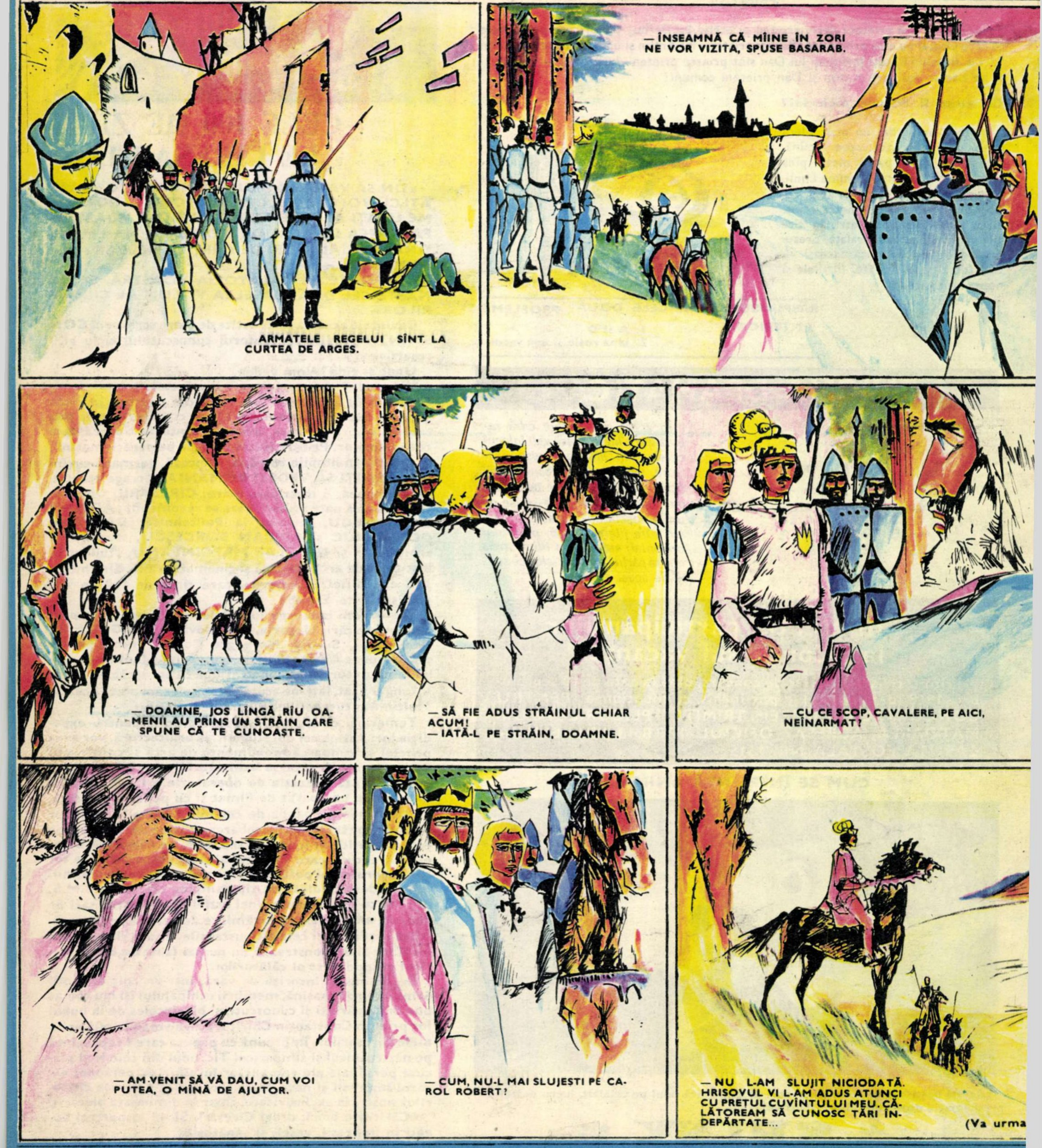
ARMATELE REGELUI SÎNT LA CURTEA DE ARGEȘ.
— ÎNSEAMNĂ CĂ MÎINE ÎN ZORI NE VOR VIZITA, SPUSE BASARAB.
— DOAMNE, JOS LÎNGĂ RÎU OAMENII AU PRINS UN STRĂIN CARE SPUNE CĂ TE CUNOAȘTE.
— SĂ FIE ADUS STRĂINUL CHIAR ACUM!
— IATĂ-L PE STRĂIN, DOAMNE.
— CU CE SCOP, CAVALERE, PE AICI, NEÎNARMAT?
— AM VENIT SĂ VĂ DAU, CUM VOI PUTEA, O MÎNĂ DE AJUTOR.
— CUM, NU-L MAI SLUJEȘTI PE CAROL ROBERT?
— NU L-AM SLUJIT NICIODATĂ. HRISOVUL VI L-AM ADUS ATUNCI CU PREȚUL CUVÎNTULUI MEU. CĂLĂTOREAM SĂ CUNOSC ȚĂRI ÎNDEPĂRTATE...

(Va urma

Cutezătorii 34 Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: **MIHAI NEGULESCU**. Redactor șef-adjunct: **PETRE GHELMEZ**. Secretar general de redacție: **OVIDIU ZOTTA**. Administrația: Editura **SCÎNTEIA**, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic **CASA SCÎNTEII**. Redactor artistic: **ANCA ARGHIR**. Tehnoredactor: **ROZALIA BARANY**.

PREȚUL 1 leu